

utdr. Fra boken

EN YOGIS SELVBIOGRAFI

Av Paramahansa Yogananda

Opprinnelig utgitt i 1946

Fra utg. fra 1997 på BORGES FORLAG - ISBN 87-418-7082-4

(fotnoter her innsatt med liten skrift - ordfeil kan forekomme da teksten er scannet)
boken vennlig utlånt av ragnar lindelien - sept 04.

Utdrag fra side 182 / annen del - kap.43:

"Sri Yuktaswars opstandelse"

(her i dette utdrag forteller mesteren bl.a. om beskaffenheten av de såkalte åndelige eller overfysiske plan - og jeg har også tilføyd de overskrifter som er brukt under for å gjøre det mer oversiktlig - R.Ø.anm.)

"...bølger af henrykkelse opslugte mig, da jeg skuede Sri Yukteswars legeme af kød og blod.

"Min søn!" Mesteren talte ømt med en engels fortryllende smil på sit ansigt.

For første gang i mit liv knælede jeg ikke for hans fødder til hilsen, men gik øjeblikkeligt frem for at holde ham i mine længselsfulde arme. Hvilke øjeblikke! De forgangne måneders kval var en afgift, jeg regnede for ubetydelig mod den flodbølge af lyksalighed, som nu kom over mig.

"Min elskede mester, hvorfor forlod du mig?" Jeg talte usammenhengende i min overstrømmende glæde. "Hvorfor lod du mig tage til *Kumbha Melaen*? (til en åndelig festival Yogananda var dratt til til tross for at hans mester var gammel og kunne "dø" når som helst - rø-anm.) Hvor bittert jeg har bebrejdet mig selv, at jeg forlod dig!"

"Jeg ønskede ikke at lægge mig imellem; når du glædede dig sådan til at se det valfartssted, hvor jeg først traf Babaji. Jeg forlod dig kun for kort tid; er jeg ikke hos dig igen?"

"Men er det dig, mester, den samme Guds løve? Bærer du et legeme som det, jeg begravede under Puris grusomme sand?"

ET VIRKELIG MATERIALISERT LEGEME FRA

EN ASTRAL (4.dimensjonell) KLODE

"Ja, mit barn, jeg er den samme. Dette er et legeme af kød og blod. Skønt jeg ser det som æterisk, er det fysisk for dit syn. Af de kosmiske atomer skabte jeg et nyt legeme, nøjagtigt som det drømme-legeme, du lagde under drømme-sandet i Puri i din drømme-verden. Jeg er virkelig opstanden - ikke på jorden, men på en astral planet. Dens indbyggere er bedre end de jordiske mennesker i stand til at følge min høje standard. Der skal du og dine ophøjede kære en dag komme og være hos mig."

"Udødelige guru, fortæl mig mere!"

Mesteren gav en hurtig, munter latter fra sig. ”Hør, min kære,” sagde han, ”vil du ikke slappe dit tag lidt?”

”Kun lidt!” Jeg havde holdt ham omfavnet med et blæk- spruttegreb.

Jeg kunne mærke den samme svage, naturlige duft, som havde været karakteristisk for hans jordiske legerne. Når som helst jeg nu genkalder disse strålende timer, føler jeg igen på indersiden af mine arme og i håndfladerne betagende berøring af hans guddommelige kød.

”Ligesom profeter sendes til jorden for at hjælpe mennesker med at afvikle deres fysiske verdens karma, således Gud dirigeret mig til en astral planet for dér at tjene som frelser,” forklarede Sri Yukteswar. ”Den kaldes *Hiranyaloka* eller ”den Oplyste Astrale Planet“. Dér hjælper jeg åndeligt fremskredne væsener med at befri sig for astral karma og således opnå frigørelse fra astrale genfødsler.

”Beboerne på *Hiranyaloka* er højt udviklede åndeligt; de har i deres sidste jord-inkarnation gennem meditation erhvervet evnen til bevidst at forlade legemet i dødens stund. Ingen kan komme til *Hiranyaloka*, uden han på jorden har oplevet ikke blot *sabikalpa samadhi*, men også den højere tilstand *nirbikalpa samadhi*. 1)

1)Se bind I side 279 n. 11). I *Sabikalpa samadhi* opnår Gud-søgeren ret til erkendelse af sin enhed med Anden, men kan ikke bibeholde sin kosmiske bevidsthed undtagen i den ubevægelige trancetilstand. Ved fortsat meditation når han den højere tilstand af *nirbikalpa samadhi* - i hvilken han bevæger sig frit i verden og udfører sine ydre pligter uden tab af Guds bevidstheden. I *nirbikalpa samadhi* opløser yogien de sidste spor af sin jordiske karma. Han har dog stadig nogen astral og kausal karma at afvikle og tager derpå som astral og derpå kausal legemliggørelse på sfærer af højere vibration.

”*Hiranyaloka* indbyggerne har allerede passeret gennem de almindelige astrale sfærer (som næsten alle mennesker på jorden må gå til, når de dør), hvor de har tilintetgjort mangan kim af deres astralverdens karma. Kun højt udviklede væsener er i stand til at udføre et sådant forløsende arbejde effektivt i de astrale regioner. 2)

2 Fordi de fleste personer, der er opslugt af astralverdenens skønheder og føler glæder, ikke føler noget behov for anstrengende åndeligt arbejde.

For dernæst at kunne befri sig for de sidste spor af uforløst astral karma, blev disse gudhengivne draget af kosmisk lov til at genfødes i nye astrallegemer på *Hiranyaloka*, den astrale sol eller himmel, hvor jeg er til stede for at hjælpe dem. Der lever også næsten fuldkomne væsener på *Hiranyaloka*, som er kommet fra den højere kausale verden for at modtage en vis lærdom. “

Mit sind var nu i så fuldkommen samklang med min gurus, at han overførte sine ordbilleder til mig dels gennem tale og dels gennem tankeoverføring. Jeg modtog derfor hurtigt hans idé-billeder.

”Du har læst i skriften,” vedblev mesteren, ”at Gud indesluttende den menneskelige sjæl successivt i tre legemer -idé- eller kausallegemet; det subtile astrallegeme, sædet for menneskets forstand og følelse; og det grove fysiske legeme. På jorden er mennesket udstyret med sine fysiske sanser. En astral person virker gennem sin bevidsthed, sine følelser, og et legeme lavet af livtroner. 3)

3)Sri Yukteswar (som talte på bengali under denne lange konversation) brugte sanskrit-ordet *prana*; for at oversætte det har jeg dannet ordet ”livtroner“. Hindu skrifterne omtaler *anu*, ”atom“; *paramanu*: ”hinsides atomet“ - finere elektroniske energier; og *prana*, ”skabende livtronisk kraft“. Atomer og elektroner er blinde kræfter; *prana* er af naturen intelJigent. *Pranaen* eller livtronerne i f.eks. spermatozoerne og ægget leder fosterudviklingen i henhold til et karmisk mønster.

Et væsen i sit kausallegeme dvæler i ideernes salige rige. Mit arbejde er hos de astrale personer, som forbereder sig på at indtræde i kausalverdenen.“

”Tilbedelsesværdige mester, fortæl mig mere om det astrale kosmos.“

Skønt jeg på Sri Yukteswars anmodning havde slappet mit favntag lidt, holdt jeg stadig armene omkring ham. Skatten over alle skatte - min guru, som havde spottet døden for at nå mig!

DET FINNES MANGE VERDENER OG PLAN

”Der er mange astrale sfærer, som vrirler med astrale væsener, “ begyndte mesteren. ” Indbyggerne bruger astrale transportmidler eller lysmasser ("lysskip" - som en del av de observerte UFOer faktisk er - R.Ø.anm.) til at rejse fra en planet til en anden - hurtigere end elektriske eller radioaktive energier.

”Det astrale univers, der er skabt af fine vibrationer af lys og farve, er hundreder gange større end det materielle kosmos. Hele det fysiske univers hænger som en lille massiv kurv under astralsfærens uhyre lysende ballon. Ligesom der er mange materielle sole og stjerner i rummet, således er der utallige astrale sol- og stjernesystemer.

”Astrale sole og måner er smukkere end de fysiske. Astrale himmellegemer ligner nordlys. Astralverdenens sol-dæmring er mere blændende end måne-dæmringen med de milde stråler. Den astrale dag og nat er meget længere end dag og nat på jorden.

”Det astrale univers er uendelig smukt, rent og velordnet. Der er ingen døde planeter eller golde landområder. Jordiske plager som, ukrudt, bakterier, insekter og slanger mangler. Ulig jordens variable klimaer og årstider holder astralsfærerne en jævn temperatur som evigt forår, af og til med skinnende hvid sne eller med regn af mangefarvet lys. Astralverdenen er rig på farvestrålende søer, lysende have og regnbuefloder.

”Det almindelige astrale univers - ikke Hiranyalokas subtilere astrale himmel - er befolket med millioner af astrale væsener, som er kommet for kortere eller længere tid siden fra jorden; og også med myriader af feer, havfruer, fisk, dyr, nisser, dværge, halvguder og ånder - alle beboende forskellige astrale planeter i overensstemmelse med deres karmiske kvalifikationer. Der er forskellige sfæriske boliger for gode og for onde ånder. De gode kan rejse frit, mens de onde væsener er begrænsede til visse zoner. På samme måde, som mennesker lever på jordens overflade, orme nede i jorden, fiskene i vandet og fuglene i luften, således får astrale væsener af forskellige grader tildelt passende vibratoriske kvarterer.

MØRKE ASTRALE VERDENER/PLAN

”Mellem faldne sorte engle, der er uddrevet fra forskellige astrale verdener, foregår der stridigheder og krige med livtroniske bomber eller mentale mantriske 4)

4)Se s.244 n. 8. Et mantra er en sunget lyd affyret af koncentrationens mentale gevær. Puranaerne (de gamle shastras eller afhandlinger) beskriver mantriske krige mellem devaer og asuraer (guder og dæmoner). En asura prøvede engang at dræbe en deva med et mantra af stor kraft, men på grund af forkert udtale virkede den mentale bombe som en boomerang og dræbte dæmonen - vibratoriske stråler. Disse udstødte bor i de dystre regioner i det lavere astrale kosmos, hvor de afvikler deres onde karma.

DEN ASTRALE/4.DIMENSJOELLE VERDEN

”I de udstrakte riger over det mørke astrale fængsel er alt skinnende og smukt. Det astrale kosmos er mere naturligt afstemt efter den guddommelige vilje og fuldkommenheds plan end jorden er det. **Hver astral genstand manifesteres først og fremmest gennem Guds vilje og delvis af de astrale væseners viljesudøvelse.** De har magt til at modificere eller fremhæve formen og ynden ved enhver ting, der allerede er skabt af Gud. Han har givet sine astrale børn det privilegium at de efter forgodtbefindende kan forbinde de astrale substanser i nye kombinationer. På jorden må et fast stof forandres til flydende eller til en anden form gennem naturlige eller kemiske processer, men astrale faste stoffer bliver øjeblikkelig forvandlet til astrale væsker, luftarter eller energi, udelukkende ved indbyggernes viljekraft.

”Jorden er mørk af krige og drab på landet, i havet og i luften,” fortsatte min guru, ”men i de astrale riger hersker der lykkelig harmoni og lighed for alle. Astrale personer dematerialiserer og materialiserer deres legemer efter forgodtbefindende. Blomster, fisk og dyr kan for en tid forvandle sig til astrale mennesker. Alle astrale væsener har frihed til at antage en hvilken som helst skikkelse og kommunikerer let med hinanden. De hæmmes ikke af nogen faste, bestemte naturlove - f.eks. kan et hvilket som helst astralt træ efter anmodning med held producere en astral mango, blomst eller i det hele taget enhver genstand. Der hersker visse karmiske restriktioner i den astrale verden, men der gøres ingen skel med hensyn til ønskværdigheden af forskellige former. Alting vibrerer med Guds kreative lys.

”Ingen fødes af en kvinde. Astrale væsener kan på befaling af deres kosmisk afstemte vilje materialisere afkom i særligt udformede, astralt kondenserede skikkelser. Den nyligt kropsløse ankommer hos en astral familie efter invitation, draget af lignende mentale og åndelige tendenser.

”Det astrale legeme er ikke underkastet kulde eller hede eller andre naturlige forhold. Anatomien indbefatter en astral hjerne, eller lysets tusindbladede lotus, og seks vakte centre i *sushumna* eller den astrale cerebrospinale akse. Hjertet drager både kosmisk energi og lys fra den astrale hjerne og sender det til de astrale nerver og celler eller livtronerne.

DEN ASTRALE YTRE FORM

”I de fleste tilfælde er den astrale form en nøjagtig genpart af det sidste fysiske legeme. En astral persons ansigt og krop ser ud som da han var ung på sit sidste ophold på jorden. Astrale væsener er i stand til at udvirke forandringer i deres form ved livtronisk kraft og hellige mantriske vibrationer. *Af og til vælger en eller anden, ligesom jeg, at beholde sin alderdoms udseende.*

“ Min mester, der udstrålede selve ungdommens væsen, lo muntert.

”Ulig den rumlige, tredimensionale fysiske verden, som kun opfattes gennem menneskets fem sanser, kan de astrale sfærer opfattes af den altomfattende sjette sans, intuitionen,” fortsatte Sri Yukteswar. ”Alle astrale væsener ser, hører, lugter, smager

og berører gennem ren intuitiv følelse. De har tre øjne, hvoraf de to er delvis lukkede.

Det tredje og vigtigste øje, som sidder lodret i panden, er åbent. Astrale mennesker har alle de ydre sanseorganer - øjne, ører, næse, tunge og hud, - men benytter den intuitive sans til at opleve sansefølelser gennem en hvilken som helst del af legemet. De kan se gennem øret eller næsen eller huden, høre gennem øjnene eller tungen, smage gennem ørerne eller huden, o.s.v. 5)

5 Eksempler på sådanne evner mangler heller ikke på jorden, som i tilfældet Helen Keller og andre.

MOMENTAN HEALING OG SKJØNNHET

”Menneskets fysiske legeme er udsat for utallige farer og bliver let beskadiget eller lemlæstet; det hænder også at det æteriske astrale legeme kommer til skade eller bliver kvæstet, men det helbrederes straks ved ren viljekraft. “

”Gurudeva, er alle astrale personer smukke?”

”I den astrale verden ved man, at skønhed er en åndelig egenskab,” svarede Sri Yukteswar. ”Astrale væsener tillægger derfor ansigtstræk liden betydning. De har imidlertid det privilegium efter ønske at kunne iklæde sig nye, farverige, astralt, materialiserede legemer. Ligesom jordens mennesker ifører sig nyt antræk til galla begivenheder, således finder astrale personer lejligheder til at bære særligt kreerede skikkelser.

”Glade festligheder på høje astrale planeter som Hiranyaloka finder sted, når et væsen som følge af åndelig udvikling er blevet befriet fra den astrale verden og derfor er rede til at indtræde i kausalverdenens himmel. Ved sådanne lejligheder vil den usynlige Himmelske Fader og de helgener, som er blevet ét med Ham, materialisere Sig i udsøgte astrale legemer og deltage i højtideligheden. For at glæde Sit elskede barn antager Herren den form, som er ham kærest. Bhaktas eller Gudhengivne personer ser Gud i skikkelse af den Guddommelige Moder. For Jesus var Fader-aspektet af det Uendelige det mest tiltrækkende. Den individualitet, hvormed Skaberen har udstyret hver af Sine skabninger, stiller ethvert tænkeligt og utænkeligt krav til Hans alsidighed!” Min guru og jeg lo lykkeligt sammen.

GJENKJENNELSE

”Venner fra andre liv genkender let hinanden i den astrale verden,” fortsatte Sri Yukteswar med sin smukke, fløjteagtige stemme. ”De glæder sig over venskabets udødelighed og forstår, at kærlighed ikke kan gå til grunde - hvad jordelivets triste, illusoriske adskillelser ofte får os til at tvivle på.

DE KAN SE OSS - MEN VI NORMALT IKKE DEM....

”Ved intuition kan astrale personer trænge gennem sløret og iagttage menneskelige aktiviteter, men mennesket kan ikke skue de astrale sfærer, medmindre hans sjette sans er udviklet noget. Tusinder af jordboere har momentant set et glimt af et astralt væsen eller en astral verden. 6)

6) På jorden er børn af rent sind undertiden i stand til at se feernes yndefulde astrale legemer. Gennem narkotiske midler eller berusende drikke, hvis brug er forbudt af alle skrifter, kan et menneske i den grad forstyrre sit sind, at han ser de hæslige skikkelser i det astrale helvede.

ASTRAL NATT OG SØVN

”Indbyggerne på Hiranyaloka holder sig i reglen vågne i ekstase gennem den lange astrale dag og nat, hvorunder de hjælper med at løse indviklede problemer vedrørende kosmisk regering og forløsningen af ”fortabte sønner“, jordbundne sjæle. Når Hiranyaloka væsener sover, har de af og til drømmeagtige oplevelser og astrale visioner. Deres sind er sædvanligvis opslugt i den højeste nirbikalpa-fryds bevidste tilstand.

MERKER MENTAL SMERTE

”Indbyggere af alle dele af det astrale kosmos kan stadig lide(føle) mental smerte. De sensitive sind hos de ophøjede væsener på planeter som Hiranyaloka føler stærk pine, hvis der bliver begået nogen fejl med hensyn til opførsel eller opfattelse af sandheden. **Disse højtudviklede væsener stræber efter at bringe hver eneste af deres tanker og handlinger i fuldkommen samklang med åndelig lov.**

TELEPATI, FØDE OG ASTRAL TELEVISJON

”Kommunikationen mellem beboerne af alle astrale verdener sker udelukkende ved hjælp af telepati og astral television. Der findes intet af den forvirring og de misforståelser det skrevne og det talte ord forårsager for jordboere. Ligesom man forstår, at mennesker på filmslæredet er lysbilleder, som bevæger sig og handler uden at ånde, således kan man forestille sig astralverdenens beboere som personer, hvis væsen er lys, og som bevæger sig og arbejder som intelligent ledede og koordinerede væsener, der ikke kræver ilt til at give sig liv. Mennesket er vitalt afhængigt af faste, flydende og luftformede stoffer og af luftens livsenergi; **men astral-beboerne holdes hovedsageligt i live ved kosmisk lys.**“

”Min mester, spiser astrale personer noget?”

Jeg inddrak hans strålende skildring med både sind, hjerte og sjæl. Flygtige sanseindtryk er aldrig mere end det midlertidigt og relativt sande; menneskets erindring om dem mister snart sin livagtighed. Men overbevidste indtryk er permanent virkelige og uforanderlige; min gurus ord trængte sig så dybt ind i mit væsen, at jeg til enhver tid ved at indtræde i samadhi klart kan fremkalde den guddommelige oplevelse.

”Der vokser en rigdom af lysende, stråleagtige urter i den astrale jord,” svarede han. ”Astralverdenens beboere spiser frugt og grøntsager og drikker en nektar, der flyder fra strålende lysfontæner og i astrale bække og floder. Ligesom de normalt usynlige billeder af mennesker på jorden kan uddrages fra æteren og gøres synlige gennem et fjemsynsapparat for senere at blive forvist til rummet, således bliver de Gud-skabte, usete astrale grundmønstre til grøntsager, frugter og planter, der svømmer i æteren, nedfældet på en astral planet på indbyggernes befaling. Ligeledes opstår der ud af astralvæsenernes tilfældige fantasier vældige haver, der senere bliver

sendt tilbage til deres æteriske usynlighed.

”Skønt beboerne på himmelske sfærer som Hiranyaloka er næsten fri for nødvendigheden af at spise, er tilværelsen for de så godt som perfekte væsener i kausalverdenen endnu mere ubunden; *disse væseners eneste føde er lyksalighedens manna.*

GAMLE MØTER FRA JORDEN OG FORTIDEN

”En astral person møder en mængde venner og slægtninge: fædre, mødre, hustruer, ægtemænd og børn, som han har kendt i forskellige inkarnationer på Jorden, 7) når disse væsener viser sig fra tid til anden i forskellige dele af det astrale kosmos.

7) Buddha blev engang spurgt, hvorfor man skal elske alle personer lige meget. ”Fordi, “ svarede den store lærer, ”ethvert andet væsen (på et eller andet tidspunkt og i en eller anden skikkelse, dyrisk eller menneskelig) har stået enhver af os nær.”

Isa Upanishaden giver den samme tanke en anden orientering: ”Den, som ser alle væsener i sig selv og sig selv i alle væsener, vil aldrig gøre nogen fortræd. ”

Det er ham derfor ikke muligt at være klar over, hvem han særlig skal elske; på denne måde lærer han at vise alle den samme guddommelige kærlighed som børn og individualiserede manifestationer af Gud.

Selv om ens kares ydre kan have ændret sig mere eller mindre i overensstemmelse med deres udvikling af nye egenskaber i det foregående liv benytter et astralt væsen sin usvigelige intuition til at genkende alle dem, han engang holdt af på andre af tilværelsens planer, og byder dem velkommen til deres nye astrale hjem. Da hvert af skabelsesværkets atomer er udstyret med en individualitet, 8) som ikke kan gå til grunde, vil en astral ven blive genkendt, uanset hvad kostume han ifører sig; ligesom man på jorden ved nærmere iagttagelse kan opdage en skuespillers identitet trods forklædningen.

8) De otte grund-egenskaber, der indgår i alt skabt liv fra atomet til mennesket, er jord, vand, ild, luft, æter, bevægelse, sansebevidsthed og individualitet. (Bhagavad Gita VII. 4.).

LIVSLENGDEN OG ASTRAL "DØD"

- OVERGANG TIL ENDA HØYERE PLAN

”Livsspandet er meget længere i den astrale verden end på jorden. Et normalt fremskredent astralt væsens gennemsnitlige livslængde er fra femhundrede til et tusinde år, målt efter jordisk tidsstandard. Ligesom visse kæmpefyrrer lever årtusinder længere end de fleste andre træer, eller ligesom nogle yogier lever adskillige hundrede år, skønt de fleste mennesker dør før de når de 60 (dette fra indisk målestokk på 40tallet R.Ø.anm.), således lever nogle astrale væsener meget længere end det normale spand af astral eksistens.

Gæster i den astrale verden opholder sig der i længere eller kortere perioder ifølge vægten af deres fysiske karma, som trækker dem tilbage til jorden inden for et bestemt tidsrum.

”Et astralt væsen behøver ikke at kæmpe smertefuldt med døden, når han skal skille sig af med sit lysende legeme. Mange astrale personer føler sig ikke desto

mindre let nervøse ved tanken om at kaste deres astrale skikkelse til fordel for den finere kausale.

”Astralverdenen er fri for uønsket død, sygdom og alderdom. Disse tre trusler er fqrbandelsen på jorden, hvor mennesket har tilladt sin bevidsthed at identificere sig næsten fuldstændigt med et skrøbeligt fysisk legeme, der kræver konstant hjælp fra luft, næring og søvn for overhovedet at eksistere.

”Fysisk død er ledsaget af åndedrættets ophør og opløsning af legemets celler. Astral død består i en spredning af livtronerne, de manifesterede enheder af kosmisk energi, som udgør astralvæsenernes legemlige liv. Ved fysisk død mister et menneske sin bevidsthed om kødet og bliver sig sit subtile legeme i den astrale verden bevidst.

Når tiden er moden, oplever personen astral død og går således fra bevidstheden om astral fødsel og død til bevidstheden om fysisk fødsel og død. Disse gentagne kredsløb af indespærring i skiftevis astral og fysisk form er alle uoplyste væseners uundgåelige skæbne. Skrifternes definitioner af himmelen og helvede vækker undertiden menneskets dybere-end-underbevidste erindringer om hans lange række af erfaringer i det glade astrale rige og i den skuffende verden på jorden.“

”Elskede mester, “spurgte jeg, ”vil du ikke beskrive forskellen mellem genfødsel på jorden og genfødsel på andre planeter mere detaljeret?“

”Mennesket som en individualiseret sjæl tilhører kausalverdenen,“ forklarede Sri Yukteswar. ”Kausalformen er matricen for de femogtredivede ideer, Gud kræver som grundlæggende eller kausale tankekræfter, hvorfra Han senere dannede det fine astrallegeme bestående af nitten elementer og det grove fysiske legeme af seksten elementer.

ASTRALLEGEMETS MANGE ELEMENTER

”Astrallegemets nitten elementer er mentale, emotionelle og livtroniske. Disse er intelligens; ego; følelse; sind (sansbevidsthed); kundskabens fem instrumenter, de subtile modstykker til syns-, høre-, lugte-, smags- og berøringssansen; handlingens fem instrumenter, det mentale sidestykke til de udøvende evner formering, tarmudtømmelse, tale, gang og udøvelse af manuel færdighed; og livsenergiens fem instrumenter, de som har til opgave at udføre legemets krystalliserende, assimilerende, eliminerende, stofskifte- og kredsløbs-funktioner. Denne subtile astrale indfatning af de nitten elementer overlever døden af den fysiske form, sammensat af seksten grove kemiske elementer.

”Gud udtænkte forskellige ideer i sig selv og projicerede dem ud i drømme. Således sprang Fru Kosmisk Drøm ud, kolossalt og endeløst dekoreret med sine relativitetssmykker.

”I kausallegemets femogtredivede tanke kategorier udarbejdede Gud alle de komplicerede træk ved menneskets nitten astrale og seksten fysiske modstykker. Ved fortætning af vibratoriske kræfter, først fine, så grove, frembragte han menneskets astrale legeme og til sidst den fysiske form. **I henhold til relativitetsloven, ved hvilken den Oprindelige Enkelhed blev til den forvirrende mangfoldighed, er det kausale kosmos og det kausale legeme forskellige fra det astrale kosmos og det**

astrale legeme; det fysiske kosmos og det fysiske legeme afviger ligeledes på karakteristisk måde fra de andre skabelsesformer.

”Det kødelige legeme er gjort af Skaberens faste, objektiverede drømme. Dualiteterne er altid til stede på jorden:

sygdom og sundhed, nød og lyst, tab og vinding. Mennesker moder begrænsning og modstand i det tredimensionelle stof. Når menneskets ønske om at leve undergraves af sygdom eller andre årsager, ankommer døden; og kødets tunge overfrakke afkastes midlertidigt. *Sjælen forbliver imidlertid indesluttet i de astrale og kausale legemer.* 9)

9) Legeme betyder et hvilket som helst hylster for sjælen, hvad enten det er groft eller fint. De tre legemer er bure for Paradisets Fugl.

Den adhæsionskraft, der holder alle tre legemer sammen, er ønsket. De uopfyldte ønskers magt er roden til al menneskets slaven.

ASTRALE ØNSKER

”Fysiske ønsker har rod i egoisme og sanseglæder. Den bydende karakter eller fristelsen af sanseoplevelser har større magt end den ønskekraft, der er forbundet med astral tilknytning og kausale indtryk.

”**Astrale ønsker er rettede mod vibratorisk nydelse.** Astrale væsener hører sfærernes æteriske musik og fortrylles ved synet af al skabelse som udtømmelige former af skiftende lys. Astrale personer kan også lugte, smage og føle lyset. Astrale ønsker er således forbundet med et astralvæsens magt til at udskille alle objekter og erfaringer som lysformer eller som kondenserede tanker eller drømme.

”Kausale ønsker opfyldes kun gennem opfattelse og erkendelse. De næsten frie personer, der kun indesluttet i det kausale legeme, ser hele kosmos som projektioner af Guds drømme-ideer; de kan materialisere alt og alle i form af ren tanke. De betragter derfor nydelsen af fysiske sansefølelser og astrale glæder som grove og kvælende for sjælens fine følsomhed. Kausale personer opfylder deres ønsker ved at materialisere dem øjeblikkeligt. 10)

10) Ligesom Babaji hjalp Lahiri Mahasaya med at befri sig for et underbevidst ønske fra et tidligere liv om et palads (se kap. 34).

De, som kun er dækket af kausallegemets fine slør, kan manifestere universer, ligesom Skaberens. Da alle verdener er dannet af det kosmiske drømmestof, kan et væsen, der kun er klædt i det tynde kausale legeme, realisere vældige kræfter.

”Da en sjæl af naturen er usynlig, kan den kun skelnes ved sit legeme eller sine legemers tilstedeværelse. Selve tilstedeværelsen af et legeme tilkendegiver, at dets eksistens er muliggjort af uopfyldte ønsker. 11)

11) ”Men han sagde til dem: ”Hvor ådslet er, der ville også ørnene samle sig.“ (Lukas 17.37.). Hvor som helst sjælen er indesluttet i det fysiske legeme eller i det astrale legeme eller i det kausale legeme, dér vil ønskernes ørne som snylter på menneskelig svaghed over for sanserne og i astrale og kausale tilknytninger - også samles for at holde sjælen fangen.

”Så længe menneskets sjæl er indesluttet i en, to, eller tre legemlige beholdere, der er tæt tillukkede af uvidenhedens og ønskernes propper, kan mennesket ikke opgå i Åndens hav. Når den grove fysiske beholder er ødelagt af dødens hammer, er der

stadig de to andre - den astrale og den kausale -- til at hindre sjælen i bevidst at forene sig med det Allestedsnærværende Liv. **Når ønskeløshed er opnået gennem visdom, vil dens magt opløse de resterende to beholdere.** Den lille menneskesjæl stiger frem, endelig fri, ét med de Umålelige Vidder.“

LIVET PÅ "KAUSALPLANET" (visdomrikets høyere del og "den guddommelige verden" slik jeg jevnfører det med Martinus' begreper på disse nivåer - R.Ø.anm.)

Jeg bad min guru kaste yderligere lys over den høje og mystiske kausalsfære.

”Kausalverdenen er ubeskriveligt subtil,” svarede han. ”For at forstå den måtte man besidde så enorm koncentrationsevne, at man kan lukke øjnene og forestille sig det astrale kosmos og det fysiske kosmos i hele deres udstrækning - den lysende ballon med den massive kurv - som kun eksisterende i ideer. Hvis det lykkedes én ved denne overmenneskelige koncentration at omdanne eller opløse de to kosmos'er med alle deres komplekse bestanddele i rene ideer, ville man nå den kausale verden, og stå på grænse-linjen for sammensmeltning mellem sind og materie. Der ser man alle skabte ting - faste, flydende og luftformige stoffer, elektricitet, energi, alle væsener: guder, mennesker, dyr, planter, bakterier - som bevidsthedsformer; akkurat som et menneske kan lukke øjnene og vide, at han eksisterer, selv om hans legeme er usynligt for hans fysiske øjne og kun er til stede som en idé.

”Hvad som helst et menneskeligt væsen kan gøre i fantasien, kan et kausalt væsen gøre i virkeligheden. Et menneske, som besidder den størst tænkelige menneskelige fantasi og intelligens, er i stand til - men kun i tanken - at springe fra planet til planet, at tumle endeløst ned i evighedens skakt, at hæve sig som en raket op i den stjernestrøede himmelhvælving, og at funkke som et søgelys over mælkeveje og stjernestrøede vidder. Men væsener i kausalverdenen har et langt større spillerum og kan uden besvær projicere deres tanker ud i øjeblikkelig manifestation uden nogen fysisk eller astral hæmning eller nogen karmisk restriktion.

”Kausale personer er klar over, at det fysiske kosmos ikke først og fremmest er konstrueret af elektroner, ligesom det astrale kosmos ikke er fundamentalt sammensat af livtroner - men at begge i virkeligheden er skabt af uendeligt små partikler af guddommelig tanke, kløvet og delt af maya, relativitetsloven, som tilsyneladende kommer imellem for at skille det skabte fra dets Skaber.

”Væsener i den kausale verden kender hinanden som individualiserede punkter af lyksalig ånd; tanke-genstande er de eneste, som omgiver dem. Kausale personer ser, at forskellen mellem deres legemer og tanker kun er ideer. Ligesom et menneske ved at lukke øjnene kan forestille sig et blændende hvidt lys eller et svagt blå skær, således er kausale væsener ved hjælp af tanke alene i stand til at se, høre, lugte, smage og føle. Ved den kosmiske tankes kraft skaber de hvad som helst eller opløser det igen.

”Både død og genfødsel er i den kausale verden i tanken; kausale personer delikaterer sig kun med evig ny videns ambrosia; de drikker af fredens kilder, strejfer om på guddommelig erkendelses jomfruelige jord og svømmer i et endeløst ocean af lykke. Se deres strålende tankelegemer suse forbi trillioner af Gud-skabte planeter, friske bobler af universer, visdom-stjerner og spektrale drømme af gyldne stjernetaager på Uendelighedens himmelhvælv!

”Mange væsener forbliver i det kausale kosmos i tusinder af år. Under dybere ekstaser drager den befriede sjæl sig ud af det lille kausale legeme og ifører sig det kausale kosmos's umådelige vidde. Alle særskilte hvirvler af ideer, specielle bølger af kraft, kærlighed, vilje, glæde, fred, intuition, ro, selvbeherskelse og koncentration smelter sammen med det udtømmelige Hav af Salighed. Sjælen behøver ikke længere at opleve sin lykke som en individuel bevidsthedsbølge, men er opgået i det eneste ene Kosmiske Ocean med alle dets bølger - evig latter, skælven, pulseren.

”Når sjælen er ude af de tre legemers kokon, undslipper den for bestandig relativitetsloven og bliver den udsigelige Evigt-Eksisterende. 12) Se Allestedsnærværelsens sommerfugl med stjerner, sole og måner indridset i vingerne!

12) “Den, som sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal ikke mere gå ud derfra (d.v.s. han skal ikke mere reinkarneres) ... Den, som sejrer, ham vil jeg give at tage sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min Fader på Hans trone.” johs. Åpenbaring 3.12.21)

Sjælen, som har udvidet sig og er blevet til Ånd, dvæler alene i lys uden lys, mørke uden mørke, tanke uden tanke, beruset i sin saligheds ekstase i Guds drøm om kosmisk skabelse.“

”En fri sjæl!“ udbrød jeg med ærefrygt.

”Når en sjæl endelig kommer ud af den legemlige illusions tre beholdere,“ fortsatte mesteren, ”bliver den ét med det Uendelige uden at miste sin individualitet. Kristus havde vundet denne endelige frihed, endnu før han blev født som Jesus. I tre fortidige stadier, symboliserede i hans jordeliv som dødens og opstandelsens tre dage, havde han opnået fuld magt til at opstå i Ånden.

”Det udviklede menneske må gennemgå utallige jordiske, astrale og kausale inkarnationer, før han slipper ud af sine tre legemer. **En mester, som vinder denne endelige frihed, kan vælge at vende tilbage til jorden som profet for at bringe andre mennesker tilbage til Gud, eller han kan som jeg vælge at opholde sig i det astrale kosmos.** En frelser påtager sig dér noget af indbyggernes karmabyrde og hjælper dem derigennem med at afslutte deres inkarnations-cyklus i det astrale kosmos og drage videre for bestandig til kausale sfærer. 13:

13) Sri Yukteswar mente hermed, at ligesom han i sin jordiske inkarnation af og til havde påtaget sig sygdoms byrde for at lette sine disciples karma, således var han i sin mission som frelser i den astrale verden i stand til at påtage sig noget af den astrale karma for beboerne af Hiranyaloka og således fremskynde deres evolution mod den højere kausale verden.

Eller en frigjort sjæl kan indtræde i den kausale verden for at hjælpe dens væsener med at forkorte deres ophold i kausallegemet og således opnå Absolut Frihed.“

FYSISK-JORDISK KARMAGJELD OG HØYERE PLAN

”Genopstandne mester, jeg ønsker at vide mere om den karma, som tvinger sjæle til at vende tilbage til de tre verdener.“ Jeg kunne lytte for evigt, tænkte jeg, til min alvidende mester. Aldrig i hans jordeliv havde jeg været i stand til på så kort tid at assimilere så meget af hans visdom. For første gang fik jeg nu klar, sikker indsigt i de gådefulde mellemrum på livets og dødens skakbræt.

”Menneskets fysiske karma eller ønsker må afvikles fuldstændigt, før hans permanente ophold i de astrale verdener bliver muligt,“ forklarede min guru med sin betagende stemme. **”De astrale sfærer har to slags beboere. De, som stadig har jordisk karma at skille sig af med, og som derfor igen må iføre sig et groft fysisk legeme for at kunne betale deres karmiske gæld, kan efter fysisk død betegnes som**

midlertidige besøgende i astralverdenen, snarere end permanente beboere.

”Væsener med uforløst jordisk karma får ikke lov til efter astral død at gå til den høje kausale sfære af kosmiske ideer, men kan kun gå frem og tilbage mellem den fysiske og den astrale verden, hvor de har bevidsthed om henholdsvis det fysiske legeme bestående af seksten grove elementer og det astrale legeme af nitten fine elementer. En uudviklet person forbliver dog efter hvert tab af sit jordiske legeme for størstedelen i dødssøvnens bedøvelsestilstand og har næppe bevidsthed om det smukke astrale rige. Efter den astrale hvile vender et sådant menneske tilbage til det fysiske plan for at modtage ny lærdom. Ved gentagne rejser vænner han sig gradvis til den stofligt finere astralverden.

”De normale eller faste beboere af det astrale univers er på den anden side de som, for bestandig frigjort, ikke mere behøver at vende tilbage til jordens grove vibrationer. Sådanne væsener har kun astral og kausal karma at afvikle. Ved astral død går disse personer over til den uendeligt finere kausale verden. Efter et af kosmisk lov bestemt tidsrum afkaster disse højtudviklede væsener derpå kausallegemets tankeform og vender tilbage til Hiranyaloka eller en lignende høj astral planet, genfødt i et nyt astrallegeme, for at afvikle resterne af deres astrale karma.

”Min søn, du vil nu kunne forstå mere fuldkomment, at jeg er genopstanden ved guddommeligt bud,” fortsatte Sri Yukteswar, ”som frelser af astralt reinkarnerede sjæle, der kommer tilbage fra den kausale sfære, snarere end for astrale væsener, der stadig har rester af jordisk karma. Disse kan ikke stige til så høje astrale planeter som Hiranyaloka.

”Akkurat som de fleste personer på jorden ikke gennem meditation har erhvervet evnen til at værdsætte astrallivets højere glæder og fordele og derfor i dødstimen ønsker at vende tilbage til jordens begrænsede, ufuldkomne nydelser, således vil mange astrale væsener under den normale opløsning af deres astrale legemer være ude af stand til at danne sig et billede af den mere udviklede tilstand af åndelig herlighed i kausalverdenen; idet de i tanken dvæler i det grovere og mere prangende astrale paradis, længes de efter at besøge det igen. Sådanne personer må afvikle tungt astral karma, før de efter astral død kan opnå permanent ophold i den kausale tankeverden, der kun er skilt fra Skaberen ved et tyndt slør.

”Først når et væsen ikke har flere ønsker om erfaringer i det indtagende astrale kosmos og ikke kan fristes til at gå tilbage til det, forbliver han i kausalverdenen. Her fuldfører han arbejdet med at afvikle sin kausale karma ved at tilintetgøre alle kim af fortidige ønsker, og endelig uddrager den indesluttede sjæl den sidste af uvidenhedens tre propper. Idet sjælen frigør sig for den sidste beholder, det kausale legeme, forener den sig med det Evige.

”Forstår du nu?” Mesteren smilede fortryllende.

”Ja, ved din nåde. Jeg er stum af glæde og taknemmelighed.“

Aldrig havde jeg fra sange eller fortællinger modtaget så inspirerende kundskab. Skønt hindu skrifterne omtaler de kausale og astrale verdener og menneskets tre legemer, hvor er de belæringer meningsløse og uvedkommende i sammenligning med min opstandne mesters varme autentiske ord! For ham eksisterede der intet ”gådeland, fra hvis grænser ingen vandrer vender tilbage!” 14)

14. Shakespeare: Hamlet Akt III, scene 1.

”At menneskets tre legemer indbyrdes gennemtrænger og udfylder hinanden, finder udtryk på mange måder i hans trefoldige natur,” fortsatte min store guru. ”I vågen tilstand er et menneske sig sine tre legemer mere eller mindre bevidst. Når hans sanser er aktivt optaget af at smage, lugte, røre, lytte og se, virker han hovedsageligt gennem sit fysiske legeme. Når han udøver sin vilje og visualiseringsevne, virker han hovedsageligt gennem sit astrale legeme. Menneskets kausale medium finder udtryk, når han tænker eller dykker dybt i introspektion eller meditation; geniets kosmiske tanker kommer til det menneske, som sædvanemæssigt kontakter sit kausale legeme. I denne henseende kan en person klassificeres som hovedsageligt ”materiel“ eller ”energisk“ eller ”intellektuel“.

”Et menneske identificerer sig omkring seksten timer daglig med sit fysiske legeme, hvorefter han sover. Hvis han drømmer, forbliver han i sit astrale legeme, hvor han uden besvær skaber en hvilken som helst genstand, ligesom de astrale væsener gør. Hvis menneskets søvn er dyb og drømmeløs, er han i stand til i flere timer at overføre sin bevidsthed, eller sin jeg-fornemmelse, til det kausale legeme; sådan søvn er opkvikkende. En drømmer kontakter sit astrale og ikke sit kausale legeme; hans søvn er ikke fuldtud forfriskende. “

Jeg havde kærligt iagttaget Sri Yukteswar, mens han gav denne forunderlige belæring.

”Englelige guru,” sagde jeg, ”dit legeme ser akkurat ud, som det gjorde, da jeg sidst græd over det i Puri ashram'en.“

”Åh ja, mit legeme er en fuldkommen kopi af det gamle. Jeg materialiserer og dematerialiserer dette legeme, når som helst jeg ønsker det, meget hyppigere end jeg gjorde det, da jeg var på jorden. Ved øjeblikkelig materialisering rejser jeg nu med lysekspress fra planet til planet, eller i virkeligheden fra astralt til kausalt eller til fysisk kosmos.” Min guddommelige guru smilede. ”Skønt du for tiden bevæger dig så hurtigt omkring, havde jeg ingen vanskelighed ved at finde dig i Bombay!“

”Åh, mester, jeg sørgede så dybt over din død!“

”Åh, på hvilken måde døde jeg? Er det ikke en selvmodsigelse?“ Sri Yukteswars øjne funkede af kærlighed og morskab”. Du drømte kun på jorden; på denne drømmejord så du mit drømmelegeme,” fortsatte han ”Senere begravede du dette drømmebillede. Nu er mit finere drømmelegeme -som du skuer og i dette øjeblik holder temmelig tæt omfavnet! - genopstået på en af Guds finere drømmeplaneter. En dag vil dette finere drømmelegeme og den finere drømmeplanet forsvinde, heller ikke disse vil eksistere for evigt. („drømmelegeme“ og ”drømmeplanet“ i den forstand at disse jo kun utgjør sammensatte bevægelser og da dypest sett er illusionisk - det Martinus kaller X3/"det skapte" - R.Ø.anm.) Alle drømmebobler må til sidst bryde ved den vågne virkeligheds berøring. Min søn Yogananda, du må lære at skelne mellem drømme og Virkelighed!“

Disse vedantiske ideer 15) slog mig med undren.

15) Liv og død som kun tanke-relativiteter. Vedanta påpeger, at Gud er den eneste virkelighed; alt skabelsesværk eller særskilt eksistens er maya eller illusion. Denne monistiske filosofi fik sit højeste udtryk i Sri Shankaracharyas kommentarer til de gamle Upanishader (sammendrag af Vedaerne).

Jeg skammede mig over, at jeg havde ynket mesteren, da jeg så hans livløse

legeme i Puri. Endelig forstod jeg, at min guru altid havde været fuldt vågen i Gud - og betragtede sit liv og sin død på jorden såvel som sin nuværende opstandelse som intet andet end relativiteter af guddommelige ideer i den kosmiske drøm.

”Jeg har nu, Yogananda, fortalt dig sandheden om mit liv, min død og min opstandelse. Sørg ikke over mig, men udbred hellere historien om min opstandelse fra den Gud-drømte jord beboet af mennesker til en anden Gud-drømt planet beboet af sjæle ikklædt astralt skrud. Så vil verdens dødsfrygtende i elendighed nedsunkne drømmere få indgivet nyt håb i deres hjerter.“

”Ja, mester!“ Hvor villigt jeg ville dele min glæde over hans opstandelse med andre!

”På jorden var min opførsels-standard ubekvemst høj og uegnet for de fleste menneskers natur. Jeg skændte ofte mere på dig, end jeg skulle have gjort. Du bestod min prøve; din kærlighed skinnede igennem alle reprimandernes skyer.“ Ømt tilføjede han: ”Jeg er også kommet i dag for at sige dig, at jeg aldrig mere skal bære dadlens strenge blik; jeg skal aldrig mere skænde på dig.“

Hvor havde jeg savnet min store gurus revselse! Hver af dem havde været en beskyttende engel!

”Kæreste mester! Irettesæt mig en million gange! Skænd på mig nu!“

”Jeg skal ikke irettesætte dig mere.“ Hans guddommelige stemme var alvorlig, men med en understrøm af latter. ”Du og jeg skal smile sammen, så længe vore to skikkelser viser sig forskellige i Guds maya-drøm. Til sidst skal vi smelte sammen som én i den Kosmiske Elskede; vore smil skal være Hans smil, vor forenede glædessang vibrere gennem evigheden og opfanges af sjæle, som er i samklang med Gud!“

Sri Yukteswar kastede lys over visse ting, som jeg ikke kan åbenbare her. I løbet af de to timer, han tilbragte med mig i hotellet i Bombay, besvarede han ethvert spørgsmål, jeg stillede. En række af de verdensprofetier, han bragte den junidag i 1936, er allerede gået i opfyldelse.

”Jeg forlader dig nu, du elskede!“ Ved disse ord følte jeg mesteren svinde bort i mine armes greb.

”Mit barn“ lød hans stemme, vibrerende helt ind i min sjæl, ”når som helst du går ind ad nirbikalpa samadhi døren og kalder på mig, skal jeg komme til dig i kød og blod, ligesom i dag.“

Med dette himmelske løfte forsvandt Sri Yukteswar fra mit blik. En stemme fra skyerne gentog i musikalsk torden:

”Fortæl det til alle! Enhver, som gennem nirbikalpa erkendelse ved, at jeres jord er en af Guds drømme, kan komme til den finere planet Hiranyaloka og dér finde mig genopstanden i et legeme nøjagtig lig mit jordiske. Yogananda, fortæl det til alle!“

Borte var adskillelsens smerte. Sorgen over hans død, som længe havde berøvet mig freden, var drevet på skamfuld flugt. Lyksalighed vældede frem som en fontæne gennem endeløse, nyligt åbnede sjæleporer. Den fremvældende flodbølge af ekstase åbnede nu med sin renhed sjælens porer, der hidtil havde været tilstoppede på grund af manglende brug. Som en film viste alle mine tidligere inkarnationer sig for mit indre øje i rækkefølge. Al god og dårlig karma hørende til disse drømmeskikkelser var blevet opløst i det kosmiske lys, der var udgydt over mig under mesterens

guddommelige besøg.

I dette kapitel af min selvbiografi har jeg adlydt min gurus befaling og spredt den glade tidende, skønt den endnu engang forvirrer en ligegyldig generation. Lave tanker og handlinger er ikke mennesket fremmede, og fortvivlelse synes sjældent langt borte; men disse er forvrængninger, ikke en del af menneskets sande lod. Den dag, han vil, er han på vejen til frihed. Alt for længe har han lyttet til sine "støv du er" rådgiveres klamme pessimisme uden at ænse den ubetvingelige sjæl.

Jeg var ikke den eneste, som fik det privilegium at skue den opstandne guru.

En af Sri Yukteswars chelas var en ældre kvinde, kendt under kælenavnet Ma (moder), hvis hjem var i nærheden af ashram'en i Puri. Mesteren var ofte standset for at snakke med hende på sin morgenspadseretur. Om aftenen den 16. marts 1936 ankom Ma til ashram'en og bad om at se guruen.

"Men Mester døde jo for en uge siden!" Swami Sebananda, som nu forestod Puri ashram'en, så bedrøvet på hende.

"Det er umuligt!" protesterede hun med et smil.

"Nej." Sebananda berettede begravelsens detaljer. "Kom, lad mig føre dig ud i forhaven til hans grav."

Ma rystede på hovedet. "Der er ingen grav for ham! Nu til morgen klokken ti passerede han forbi min dør på sin sædvanlige tur. Jeg talte med ham i flere minutter i det klare solskin.... "

Slutt udrag fra denne merkverdige bok som har masser av visdom beskrevet i et lettfattlig språk - men selvsagt preget av den trang til underkastelse som de østlige, søkende "disipler" har overfor sine mestere og åndelige ledere.

Andre udrag fra samme :

Utdrag fra side 74 - kap.6: "tiger swamien"

"På vor indtrængende anmodning indvilligede den imponerende swami i at fortælle os om sit tidligere liv. (swami: "den som er ett med sitt SELV - eller en medlem av en gammel indisk munkeorden)

"Min tidligste ærgerrighed var at besejre tigre. Min vilje var mægtig, men min krop var svag."

Et overraskelsens udbrud undslap mig. Det forekom utroligt, at denne mand, nu "med skuldre som Atlas, med kraft til at bære", nogensinde kunne have kendt til svaghed.

"Jeg overvandt mit handicap ved at fastholde tanken om helbred og styrke med utæmmelig viljestyrke. Jeg har al mulig grund til at prise den uimodståelige mentale kraft, jeg fandt, som kongetigrenes virkelige betvinger. "

"Tror De, ærede swami, at jeg nogensinde kunne kæmpe mod tigre?" Det var både første og sidste gang, at denne bizarre ærgerrighed nogensinde fik indpas i mit sind!

"Ja," smilede han, "men der er mange slags tigre; nogle strejfer om i de menneskelige begærs jungler. Der opnås ingen åndelig fordel ved at slå vilde dyr

bevidstløse. Det er bedre at være sejrherre over de indre rovdyr. “

”Må vi høre, Sir, hvordan De skiftede fra betvinger af vilde tigre til betvinger af vilde lidenskaber?”

Tiger Swamien sank hen i tavshed. Hans blik blev fjernt, som dvælede det i forgangne tider. Jeg fornemmede hans lette indre kamp for at bestemme, om han skulle gå ind på min anmodning. Endelig smilede han indvilligende.

”Da min berømmelse nåede zenith, bragte den stolthedens beruselse. Jeg besluttede ikke blot at bekæmpe tigre, men at fremvise forskellige tricks med dem. Min ærgerrighed gik ud på at tvinge vilde rovdyr til at opføre sig som tamme. Jeg begyndte at udføre mine bedrifter offentligt, med opmuntrende succes.

”En aften kom min far ind til mig i tungsindig stemning. ” ”Min søn, jeg må advare dig. Jeg vil gerne frelse dig fra kommende onder fremkaldt af årsagslovens søndermalende hjul.“

” ”Er du fatalist, far? Skal overtro have lov til at misfarve min virksomheds magtfulde vande?”

” ”Jeg er ikke fatalist, søn. Men jeg tror på gengældelsens retfærdige lov, sådan som den hellige skrift fremstiller den. Junglefamilien er vred på dig, og en dag går den måske til handling på din bekostning.“

” ”Far, du forbavser mig! Du ved godt, hvordan tigre er smukke, men skånselsløse! Hvem ved? Måske kan mine slag banke lidt sund hensynsfølelse ind i deres tykke hoveder. Jeg er skolebestyrer i skovens skole, hvor de skal lære pæne manerer!”

” ”Far, tænk dog på mig som tigertæmmer og aldrig som tigerdræber. Hvordan skulle mine gode handlinger kunne bringe ondt over mig? Jeg beder dig om ikke at forlange, at jeg skal ændre min livsbane.“ “

Chandi og jeg lyttede opmærksomt med fuld forståelse for hine dages dilemma. I Indien kan et barn ikke sådan uden videre være ulydig mod sine forældres ønsker. Tiger Swamien fortsatte:

”Far lyttede til min forklaring i stoisk tavshed. Derefter røbede han sin hemmelighed med alvorlig stemme:

” ”Min søn, du tvinger mig til at berette om en ildevarslenende forudsigelse fra en hellig mands læber. Han kom hen til mig i går, da jeg sad på verandaen i min daglige meditation.

” ” ”Kære ven, jeg kommer med en meddelelse til din krigeriske søn. Lad ham holde op med sine vilde aktiviteter. Ellers vil hans næste møde med en tiger resultere i svære sår efterfulgt af et halvt års dødelig sygdom. Derefter vil han forlade sin tidligere livsførelse og blive munk. “ “

”Denne beretning gjorde ikke indtryk på mig. Jeg mente, at far havde været det godtroende offer for en vildfaren fanatiker. “

Tiger Swamien gjorde denne tilståelse med en utålmodig håndbevægelse, som ad en dumhed. Længe sad han i barsk tavshed, tilsyneladende uden at skænke vor tilstedeværelse en tanke. Da han genoptog tråden i sin fortælling, skete det pludselig, og med dæmpet stemme.

”Ikke længe efter faders advarsel besøgte jeg hovedstaden i Cooch Behar. Det maleriske landskab var nyt for mig, og jeg ventede en forfriskende forandring. Som overalt fulgte også her en nysgerrig menneskeskare efter mig på gaderne. Jeg

opfangede bidder af hviskende kommentarer:

” ”Det er manden, som kæmper med vilde tigre.“

” ”Er det ben eller træstammer han har?“

” ”Se på hans ansigt! Han må være en inkarnation af tigerkongen selv!“

”I ved, hvordan gadedrenge fungerer som sidste udgave af en avis! Og med hvilken fart cirkulerer ikke kvindernes snakke-bulletin fra hus til hus! I løbet af få timer var hele byen i en tilstand af ophidselse over min tilstedeværelse.

”Jeg sad fredeligt og slappede af om aftenen, da jeg hørte hovslag fra galoperende heste. De standsede foran min bopæl. Ind kom en flok høje, turbanklædte politimænd.

”Jeg blev usikker. ”Alt er muligt for disse den menneskelige lovs skabninger,“ tænkte jeg. ”Jeg gad vide, om de skal til at gå i rette med mig over ting, som jeg intet aner om.“ Men politimændene bukkede med uvant høflighed.

” ”Ærede Sir, vi er sendt af fyrsten af Cooch Behar for at byde Dem velkommen. Det er ham en glæde at invitere Dem til sit palads i morgen tidlig.“

”Jeg spekulerede lidt over indbydelsen. Af uvisse årsager følte jeg stærk modvilje mod denne afbrydelse i min fredelige rejse. Men politimændenes underdanige manerer bevægede mig; jeg indvilligede i at komme.

”Næste dag blev jeg forvirret over at blive underdanigt eskorteret fra min dør til en prægtig karet trukket af fire heste. En tjener holdt en overdådigt udsmykket parasol for at beskytte mig mod det svidende solskin. Jeg nød den behagelige køretur gennem byen og dens skovklædte omgivelser. Den kongelige ætling var selv ved paladsets dør for at byde mig velkommen. Han bød mig sin egen guldbrokades stol og satte sig selv smilende i en simplere stol.

” ”Al denne høflighed kommer givet til at koste mig noget!“ tænkte jeg med stigende forundring. Fyrstens motiv kom frem efter et par henkastede bemærkninger.

” ”Min by er fuld af rygter om, at De kan bekæmpe vilde tigre med intet andet end de bare hænder. Er det rigtigt?“

” ”Det er gauske rigtigt.“

” ”Jeg kan næsten ikke tro det! De er en Calcutta bengaler, ernæret af byfolkenes hvide ris. Vær ærlig, har De ikke kæmpet mod opiumsfordrede dyr uden rygrad?“ Hans stemme var høj og sarkastisk, farvet af provins-accent.

”Jeg værdigede ikke hans fornærmende spørgsmål svar.

” ”Jeg udfordrer Dem til at kæmpe mod min nyligt fangede tiger, Raja Begum. 2)

2) ”Fyrste fyrstinde“ - således blev dyret kaldt for at angive, at den besad tigerens og tigerindens forenede vildskab.

Hvis De kan modstå ham med held, lænke ham og forlade buret ved fuld bevidsthed, skal De få denne bengalske kongetiger, samt flere tusind rupees og mange andre gaver. Hvis De nægter at møde ham i kamp, skal jeg udbasunere Dem som bedrager i hele staten!“

”Hans uforskammede ord ramte mig som en geværskud. Jeg udslyngede vredt min accept. I sin ophidselse havde fyrsten halvvejs rejst sig fra stolen, nu sank han tilbage med et sadistisk smil. Han mindede mig om de romerske kejsere, som frydede sig ved at anbringe kristne i arenaer med vilde dyr.

” ”Kampen vil blive fastsat til om en uge. Jeg kan desværre ikke give Dem lov til at se tigerseren i forvejen. “

”Hvorvidt fyrsten var bange for, at jeg skulle forsøge at hypnotisere dyret eller i hemmelighed fodre det med opium, ved jeg ikke.

”Da jeg forlod paladset, bemærkede jeg til min morskab, at den kongelige parasol og udsmykkede karet manglede.

”Den følgende uge forberedte jeg metodisk mit sind og legeme til den kommende prøvelse. Gennem min tjener hørte jeg fantastiske fortællinger. Den hellige mands frygtelige forudsigelse til min fader var på en eller anden måde blevet kendt vidt omkring og vokset undervejs. Mange enfoldige landsbyboere troede, at en ond ånd, som var forbandet af guderne, havde reinkarneret sig som tiger, der antog forskellige dæmoniske skikkelser om natten, men forblev et stribet dyr om dagen. Denne dæmon-tiger, mente man, var den, som var sendt for at ydmyge mig.

”En anden fantasirig version gik ud på, at dyrenes bønner til tigerhimlen havde fået svar i form af Raja Begum. Han skulle være det redskab som straffede mig frække toben, der fornærmede hele tigerslægten! En mand, uden pelsbeklædning eller rovtænder, der vovede at udfordre en klo-udstyret, sværlemmet tiger! Alle de ydmygede tigres koncentrerede galde - erklærede landsbyboerne - havde samlet tilstrækkelig kraft til at sætte skjulte love i virksomhed og fremkalde den stolte tigertæmmers fald.

”Min tjener fortalte mig endvidere, at fyrsten var i sit element som arrangør af styrkeprøven mellem mand og dyr. Han havde forestået opførelsen af en stormsikker pavillon, som kunne rumme tusinder. I dennes centrum holdtes Raja Begum i et enormt jembur omgivet af et ydre sikkerheds-rum. Fangen udstødte en endeløs række brøl, som fik ens blod til at isne. For at skærpe hans appetit og hans vrede blev han kun sparsomt fodret. Måske regnede fyrsten med, at jeg skulle være belønnings-måltidet!

”Da trommerne annoncerede den enestående kappestrid, kom folk i flokkevis fra byen og forstæderne ivrigt strømmende for at købe billetter, og da dagen for kampen oprandt, måtte hundreder vende om på grund af mangel på plads. Mange brød igennem teltåbningerne, eller fyldte enhver plads under gallerierne . “

Min ophidselse steg efterhånden som Tiger Swamiens historie nærmede sig sin klimaks. Også Chandi var stumt henrevet.

”Under Raja Begums gennemtrængende lyd -eksplosioner og den rædselslagne forsamlings mumlen gjorde jeg roligt min entré. Bortset fra et lændeklæde var jeg ubeskyttet af tøj. Jeg åbnede slåen til sikkerhedsrummets dør og lukkede den igen roligt efter mig. Tigeren vejrede blod. Den kastede sig med et tordnende brag mod sine tremmer, idet den udstødte et vildt velkomstbrøl. Tilskuerne var tavse af medfølelsesblandet frygt; jeg syntes et værgeløst lam foran det rasende rovdyr.

”I et nu var jeg inde i buret; men i samme øjeblik jeg smækkede døren i, var Raja Begum over mig, og min højre hånd håbløst flået. Menneskeblod, en tigers bedste livret, flød i forfærdende strømme. Det så ud til, at den hellige mands profeti var ved at gå i opfyldelse.

”Jeg samlede mig øjeblikkeligt efter chok'et fra den første alvorlige kvæstelse, jeg nogensinde havde fået. Idet jeg gemte mine læderede fingre under lændeklædet for ikke at se dem, svang jeg min venstre arm i et knogleknusende slag. Dyret vaklede tilbage, hvirvlede rundt i baggrunden af buret, og sprang derefter krampagtigt fremad. Mine berømte næveslag regnede over dets hoved.

”Men færten af blod havde virket på Raja Begum som den første slurk vin på en tørstende alkoholiker. Dyrets angreb, som understregedes af øredøvende brøl, voksede i heftighed. Med min ene hånds utilstrækkelige forsvar var jeg sårbar over for kløer og tænder. Men jeg gav igen med lammende slag. Vi var begge oversmurt med blod i denne kamp til døden. Buret var vild forvirring, med blodet sprøjtende til alle sider og eksplosioner af smerte og dødbringende begær fra dyrets strube.

” ”Skyd den! Dræb tigeren!“ lød skrigene fra publikum. Så hurtigt bevægede mand og dyr sig, at en vogters kugle gik forbi. Jeg mønstrede al min viljekraft, brølede grumt og uddelte et afgørende knusende slag. Tigeren faldt sammen og lå roligt.“

”Som en missekat,“ indskød jeg.

Swamien lo bifaldende og fortsatte så sin spændende fortælling.

”Endelig var Raja Begum overvundet. Hans kongelige stolthed blev yderligere ydmyget: med mine mishandlede hænder tvang jeg hans kæber op, og holdt i et dramatisk øjeblik mit hoved i den gabende dødsfælde. Jeg så mig om efter en lænke, trak en ud fra en bunke på gulvet og bandt tigeren til burets tremmer ved halsen. I triumf gik jeg hen imod døren.

”Men denne inkarnerede djævel Raja Begum havde en styrke, der var hans formodede dæmoniske oprindelse værdig. Med et utroligt udfald rev han lænken over og sprang løs på min ryg. Med hans kæber om min skulder faldt jeg voldsomt. Men i et nu havde jeg ham fastnaglet under mig. Under skånselsløse slag faldt det lumske dyr hen i halvbevidstløshed. Denne gang sikrede jeg ham mere omhyggeligt. Langsomt forlod jeg buret.

”Jeg var nu midtpunktet for en ny tumult, men denne gang af henrykkelse. Mængdens bifald brød løs som fra én gigantisk strube. Skønt mishandlet på det frygteligste havde jeg dog opfyldt kampens tre betingelser - at bedøve tigeren, binde ham med en lænke og forlade ham uden at behøve hjælp til mig selv. I tilgift havde jeg såret og skræmt det aggressive dyr så drastisk, at han havde ladet lejligheden gå fra sig, da mit hoved lå som præmie i hans mund!

”Efter at mine sår var behandlet, blev jeg hyldet og behængt med guirlander, og guldstykker regnede for mine fødder. Hele byen holdt fri i flere dage. Fra alle sider hørtes endeløse diskussioner om min sejr over en af de største og vildeste tigre, der nogensinde var set. Som lovet blev Raja Begum skænket mig som gave, men jeg følte intet overmod. Mit hjerte havde oplevet en åndelig forandring. Det lod til, at jeg med min endelige exit fra buret også havde lukket døren i for mine verdslige ambitioner.

”En lidelsesfuld periode fulgte. I seks måneder lå jeg døden nær af blodforgiftning. Så snart jeg var rask nok til at forlade Cooch Behar, vendte jeg tilbage til min fødeby.

” ”Jeg ved nu, at min lærer er den hellige mand, som gav den vise advarsel,“ tilstod jeg ydmygt for min fader. ”Åh, hvis jeg bare kunne finde ham!“ Min længsel var oprigtig, for en dag ankom den hellige mand uanmeldt.

”Nu er det nok med at tæmme tigre.“ Han talte med rolig sikkerhed. **”Kom med mig; jeg vil lære dig at betvinge uvidenhedens vilde dyr, som strejfer om i menneskesindets jungle.** Du er vant til et publikum: lad det være en hær-skare af engle, som underholdes af dit betagende herredømme over yoga!“

”Jeg blev indført i den åndelige vej af min fromme guru. Han åbnede min sjæls døre, som var rustne og modstræbende af for lang tids passivitet. Hånd i hånd drog vi ud til min træning i Himalaya.“

Chandi og jeg bøjede os ned for swamiens fødder, taknemmelige for hans skitse af et cyklonisk liv. Både min ven og jeg følte os rigeligt belønnet for den prøvelse det var at måtte vente så længe i den kolde forstue!

Den leviterende helgen

”Jeg så en yogi hænge flere fod over jorden ved et gruppemøde i aftes.“ Min ven Upendra Mohun Chowdhury var imponeret.

Jeg sendte ham et begejstret smil. ”Måske kan jeg gætte hans navn. Var det Bhaduri Mahasaya, Upper Circular Road?”

Upendra nikkede, lidt nedslået over ikke at være nyhedsbringer. Min nysgerrighed angående yogier var velkendt blandt mine venner; de elskede at sætte mig på et frisk spor.

”Yogien bor så tæt ved mit hjem, at jeg ofte besøger ham.“ Upendras ansigt udtrykte dyb interesse ved mine ord, og jeg viste ham endnu en fortrolighed.

”Jeg har set ham udføre bemærkelsesværdige bedrifter. Han har til fuldkommenhed mestret de forskellige *pranayamas* 1) Metoder til at beherske livs-energien (*prana*) ved åndedræts-regulering. *Bhastrika* (blæsebælg) *pranayama*’et gør sindet roligt i den gamle ottefoldige yoga, som de er opridset af Patanjali. 2)

2) Den mest fremstående gamle yoga-fortolker. Engang udførte Bhaduri Mahasaya *Bhastrika Pranayama* ’et for mig med så fantastisk kraft, at det var, som om en storm havde rejst sig i værelset! Så udsukkede han det tordnende åndedræt og forblev ubevægelig i en høj tilstand af overbevidsthed. Auraen af fred efter stormen var uforglemmelig levende.“

”Jeg har hørt, at den hellige mand aldrig forlader sit hjem.“ Der var en anelse af tvivl i Upendras tonefald.

”Det er sandt nok! Han har levet inden døre i de sidste tyve år. Han slapper kun sin selv-pålagte disciplin lidt ved vore hellige fester, hvor han går så langt som til fortovet foran sit hus! Tiggerne samler sig dér, fordi den hellige Bhaduri er kendt for sit kærlige hjerte.“

”Hvordan bærer han sig ad med at trodse tyngdeloven og forblive i luften?”

”En yogis legeme mister sin grove konsistens efter anvendelse af visse *pranayamas*. Det vil da levitere eller hoppe omkring som en frø. Selv hellige mænd, som ikke dyrkede formel yoga, skal have leviteret i en tilstand af intens hengivelse til Gud.“

”Jeg kunne lide at vide mere om denne vismand. Går du til hans aftenmøder?” Upendras øjne tindrede af nysgerrighed.

”Ja, jeg går ofte. Jeg morer mig vældigt over hans visdoms vid. Af og til spolerer mine langvarige latteranfald den højtidelige stemning ved hans møder. Den hellige mand er ikke ked af det, men hans disciples øjne er som daggerter!”

På min vej hjem fra skole den dag passerede jeg Bhaduri Mahasayas ensomme bolig og besluttede at besøge ham. Yogien var utilgængelig for det almindelige publikum. En enlig discipel, som beboede stueetagen, vogtede over sin herres ensomhed. Eleven var noget af en pedant; han spurgte formelt, om jeg havde en aftale. Hans guru kom til stede lige i rette tid til at frelse mig fra bortvisning.

”Lad Mukunda komme, når han vil.“ Yogien blinkede med øjnene. ”Min regel om ensomhed er ikke for min egen komfort, men for andres. Verdslige folk holder ikke af at få knust deres illusioner af åbenhjertighed. Yogier er ikke blot sjældne, men også foruroligende. Selv i skrift virker de ofte forvirrende!“

Jeg fulgte Bhaduri Mahasaya til hans spartanske kvarter på øverste etage, som han sjældent forlod. Mestre ignorerer ofte verdens ståhej, undtagen som en del af det panorama, der rækker til fjerne tider. En vismands samtidige er ikke bare de, som horer hjemme i den snævre nutid.

Maharishi, 4)

4) ”Stor vismand“ - De er den første yogi, jeg har kendt, som altid bliver inden døre.“

Gud planter undertiden sine hellige mænd i uventet jord, at vi ikke skal tro, vi kan reducere Ham til en regel!“

Vismanden anbragte sit dynamiske legeme i lotus-stillingen. Skønt op i halvfjerdserne, viste han ingen utiltalende tegn på alderdom eller stillesiddende liv. Han var stålsat og rank, ideel i enhver henseende. Hans ansigt var en rishi's, som beskrevet i de gamle tekster, ædelt med en rigdom af skægvækst. Han sad altid rank med de rolige øjne fæstet på det Allestedsnærværende.

Yogien og jeg gik ind i den meditative tilstand. Efter en times forløb vækkede hans blide stemme mig.

Du går ofte ind i stilheden, men har du udviklet *anubhava*? 5) Virkelig opfattelse af Gud.

Hans hensigt var at minde mig om at elske Gud mere end meditation. ” Du må ikke forveksle teknikken med Målet .“

Han bød mig nogle mangoer. Med det godmodige vid, som jeg fandt så vederkvægende i hans alvorlige natur, bemærkede han: ”Folk i almindelighed holder mere af *fala Yoga* (forening med mad) end af *Dhyana Yoga* (forening med Gud).“

Jeg brølede af latter over hans yogiske ordspil.

Hvilken latter du har!“ Der kom et kærligt glimt i hans øjne. Hans ansigt var altid alvorligt, dog med en anelse af et ekstatisk smil. Hans store lotus øjne indeholdt en skjult guddommelig latter.

Disse breve kommer fra det fjerne Amerika.“ Vismanden pegede på flere tykke kuverter på et bord. ”Jeg korresponderer med nogle selskaber dér, hvis medlemmer er interesserede i yoga. De er ved at opdage Indien påny, med en bedre retningssans end Columbus! Jeg er glad ved at hjælpe dem. Kendskabet til yoga er til rådighed for alle, som vil modtage det, på samme måde som dagslyset.

Hvad rishi'erne opfattede som væsentligt for menneskelig frelse behøver ikke at blive fortyndet før Vesten. Skønt forskellige i ydre erfaring er Vesten og Osten ens i sjælen, og ingen af dem vil blomstre, uden at der praktiseres en eller anden form for disciplinær yoga.“

Den hellige mand fastholdt mig med sine rolige øjne. Jeg var ikke klar over, at hans tale var en tilsløret profetisk vej-ledning. Det er først nu, mens jeg skriver disse ord, at jeg forstår den fulde mening med de tilfældige vink, han ofte gav mig om, at jeg en dag skulle føre Indiens lære til Amerika.

Maharishi, jeg ville ønske, De ville skrive en bog om yoga til gavn for verden.“

”Jeg træner disciple. De og deres elever vil tjene som levende bøger, imprægnerede mod tidens naturlige opløsning og kritikernes unaturlige fortolkninger.“

Jeg blev siddende alene sammen med yogien, indtil hans disciple ankom om aftenen. Bhaduri Mahasaya begyndte en af sine uforlignelige taler. Som en fredelig stormflod skyllede han sine tilhøreres mentale affald bort og førte dem mod Gud. Hans slående lignelser blev udtrykt på fejlfrit bengali.

Denne aften fremsatte Bhaduri forskellige filosofiske tanker i forbindelse med Mirabai's liv, en middelalderlig Rajputani fyrstinde, som havde forsatet hoflivet for at søge yogiernes selskab. En stor *sannyasi*, Sanatana Goswami, nægtede at tage imod hende, fordi hun var kvinde; men hendes svar bragte ham ydmygt ned for hendes fødder.

”Sig til mesteren,“ havde hun sagt, ”at jeg ikke vidste af, at der var andre maskuline væsener i universet end Gud; er vi ikke alle kvinder for Ham?“ (Den hellige skrift opfatter Herren som det eneste Positive Skabende Princip, og Hans skaberværk som intet andet end passiv *maya*).

Mirabai forfattede mange ekstatiske sange, som stadig skattes højt i Indien. En af dem lyder i oversættelse:

*Hvis jeg ved at bade daglig kunne erkende Gud,
Ville jeg hellere være en hval i dybet;
Hvis Han kunne kendes ved at spise rødder og frugter,
så valgte jeg gladelig gedens skikkelse;
Hvis det kunne afsløre Ham at tæller perler på rosenkransen,
Ville jeg fremsige mine bønner til gigantiske perler;
Hvis man fandt Ham ved at knæle for stenbilleder,
Ville jeg ydmygt tilbede et flinte-bjerg;
Hvis Herren kunne drikkes ind med mælk,
Ville mange kalve og børn kende ham;
Hvis man kunne forene sig med Gud ved at forlade
sin kone,
Ville ikke tusinder være eunukker?
Mirabai véd, at det eneste fornødne for at finde Den
Ene Guddommelige er Kærlighed.“*

Flere elever lagde rupees i Bhaduris slippers, som lå ved siden af ham, mens han sad i yoga stillingen. Denne ærbødige offergave, som anvendes i Indien, tilkendegiver at disciplen lægger sine materielle ejendele for guruens fødder. Taknemmelige venner er kun Herren i forklædning, som tager sig af sine egne.

”Mester, De er vidunderlig!“ En elev, som var ved at tage afsked, så med brændende øjne på den patriarkalske vis-mand. ”De har forsaget rigdomme og komfort for at søge Gud og lære os visdom!“ Det var velkendt, at Bhaduri Mahasaya havde forsaget stor familie-rigdom i sin tidlige barndom, da han uden andet i tankerne havde betrådt yogaens vej.

”Du vender tingene på hovedet!“ Den hellige mands ansigt udtrykte mild irettesættelse. ”Jeg har forladt nogle få usle rupees, et par indholdsløse fornøjelser, for et kosmisk imperium af endeløs lyksalighed. Hvordan kan jeg da have nægtet mig selv noget? Jeg kender glæden ved at dele skatten med andre. Er det et offer? De kortsynede verdslige folk er de virkelige forsagere! De opgiver en guddommelig besiddelse uden sidestykke for en håndfuld jordisk legetøj!“

Jeg kluklo over dette paradoksale syn på forsagelse - som sætter krøsus-huen på enhver hellig tigger, medens alle stolte millionærer forvandles til ubevidste martyrer.

Den guddommelige orden arrangerer vor fremtid mere viseligt end noget forsikrings- selskab. ”Mesterens afsluttende ord indeholder hans overbeviste livsanskuelse. ”Verden er fuld af usikre tilhængere af ydre sikkerhed. Deres bitre tanker er som ar på deres pander. Han, som gav os luft og mælk fra vort første åndedrag, Han vil også dag for dag sørge for dem, der elsker Ham.“

Jeg fortsatte mine pilgrimsture til den hellige mands dør efter skoletid. Med stille

nidkærlighed hjalp han mig til at opnå *anubhava*. En dag flyttede han til Ram Mohan Roy Road, som lå langt fra mit hjem på Gurpar Road. Hans hengivne disciple havde bygget ham en ny bolig, kendt som "Nagendra Math." 6)

6) Hans fulde navn var Nagendranath Bhaduri. En *maih* er strengt taget et kloster, men udtrykket anvendes ofte på en *ashram* eller eremitbolig.

Blandt den kristne verdens "leviterende helgener" var St. Joseph af Cupertino i det 17. århundrede. Hans bedrifter blev rigeligt bekræftet af øjenvidner. St. Joseph udviste en verdslig åndsfraværelse, som i virkeligheden var guddommelig nærværelse. Hans klosterbrødre kunne ikke lade ham servere ved det fælles bord uden risiko for, at han ville gå til vejrs med lertøjet. Denne hellige mand var sandelig på enestående vis uegnet til jordiske pligter på grund af sin manglende evne til at forblive på jorden i længere tid ad gangen! Ofte var synet af en hellig statue nok til at løfte St. Joseph op i vertikal flugt; de to helgener, den ene af sten, den anden af kød, kunne da ses cirklande sammen i de øvre luftlag.

St. Theresa af Avila, hvis sjæl var løftet til store højder, fandt fysisk løftelse meget forstyrrende. Tynget af store organisatoriske pligter, som hun var, søgte hun forgæves at forhindre sine "opløftende" oplevelser. "Men mine små forholdsregler er til ingen nytte," skrev hun, "når Herren vil have det anderledes." St. Theresas lig, som ligger i en kirke i Alba i Spanien, har i fire århundreder vist sig uforgængeligt, og det udsender til stadighed en duft af blomster. Stedet har opvist utallige mirakler.

Skønt det bringer mig en årrække forud for min historie, vil jeg her gengive de sidste ord, som Bhaduri Mahasaya sagde til mig. Kort før jeg tog afsted til Vesten, opsøgte jeg ham og knælede ydmygt for at modtage hans afskeds-velsignelse:

Min søn, rejs til Amerika. Tag det gamle Indiens værdighed med dig som dit skjold. Sejren er indskrevet på din pande; det fjerne ædle folk vil modtage dig vel."

Andre uddrag fra samme bok

(innlednings-kommentar: fra de åndelige plan arbeider sterke krefter for å stimulere fram det beste i "de som enda har evnen til blint å kunne tro" - og kanskje særlig da de katolsktroende, som i høy grad er personfokusert og som blir "åndelig løftet gjennom mirakler og undere" og det er bl.a. dette utdraget omhandler- de som på den annen side har "vokst ut av den følelsesmessige/ religiøse tro/suggesjon må dog stimuleres av åndelig stoff som bygger på logikk og sammenhengende forklaringer på de såkalte mirakler - rø)

KAPITEL 39

Therese Neumann, den katolske stigmatiserede

"Kom tilbage til Indien. Jeg har ventet tålmodigt på dig i femten år. Snart skal jeg svømme ud af legemet og drage til den Strålende Bolig. Yogananda, kom!"

Sri Yukteswars stemme lød overraskende i mit indre øre, mens jeg sad i meditation i mit hovedkvarter på Mt. Washington. Efter at have tilbagelagt ti tusind miles på et øjeblik, gennemtrængte hans budskab mit væsen som et lynglimt.

Femten år! Ja, jeg gjorde mig det klart, nu er det 1935; jeg har tilbragt femten år med at udbrede min gurus lære i Amerika. Nu kalder han mig tilbage.

Kort tid efter beskrev jeg min oplevelse for en kær ven, Mr. Jamesj. Lynn. Hans åndelige udvikling gennem daglig udøvelse af *Kriya Yoga* har været så bemærkelsesværdig, at jeg ofte kaldte ham ”den hellige Lynn“. I ham og i en række andre vesterlændinge ser jeg med en følelse af glæde opfyldelsen af Babajis profeti, at Vesten også ville frembringe hellige mennesker af sand Selv-virkeliggørelse gennem den urgamle yoga-vej.

Mr. Lynn insisterede gavmildt på at betale for min rejse.

Da det finansielle problem således var løst, gjorde jeg forberedelser til at sejle via Europa til Indien. I marts 1935 fik jeg Self- Realization Fellowship (SRF) lovmæssigt indregistreret i staten California som en ikke-sekterisk, idealistisk organisation, bestemt til at eksistere bestandig. Til SRF skænkede jeg alle mine besiddelser i Amerika, indbefattet rettighederne til alle de bøger jeg har skrevet. SRF opretholdes gennem salget af, hvad jeg har skrevet, samt, i lighed med de fleste andre opdragelsesmæssige og religiøse institutioner, gennem bidrag fra sine medlemmer og fra offentligheden.

”Jeg kommer” tilbage, “ sagde jeg til mine elever. ”Jeg skal aldrig glemme Amerika. “

Ved en afskedsbanket, som blev givet til min ære i Los Angeles af kærlige venner, så jeg længe på deres ansigter og tænkte taknemmeligt: ”Herre, den som husker Dig som den Eneste Giver, vil aldrig savne glæden ved venner blandt de dødelige.

Jeg sejlede fra New York den 9. juni 1935 på *Europa*. To elever ledsagede mig: min sekretær, Mr. C. Richard Wright, og en ældre dame fra Cincinnati, Miss Ettie Bletch. Vi nød de fredelige dage på havet, en velkommen kontrast til de sidste fortravlede uger. Vor fritid var kortvarig; moderne bades hastighed har sine beklagelige sider!

Som ethvert andet selskab af nysgerrige turister spadserede vi rundt i den kæmpestore, gamle by: London. Dagen efter min ankomst var jeg inviteret til at tale til en stor forsamling i Caxton Hall, hvor jeg blev introduceret til London-publikummet af Sir Francis Younghusband.

Vort selskab tilbragte en behagelig dag som gæster hos Sir Harry Lauder på hans landsted i Skotland. Et par dage efter sejlede vi over den Engelske Kanal til kontinentet, for jeg ønskede at foretage en pilgrimsrejse til Bayern. Jeg følte, at dette ville være min eneste lejlighed til at besøge den store katolske mystiker, Therese Neumann fra Konnersreuth.

Mange år tidligere havde jeg læst en forbløffende beretning om Therese med følgende oplysninger:

1) Therese, født 1898, var i en alder af tyve år blevet kvæstet ved et ulykkestilfælde; hun blev blind og lam.

2) På mirakuløs vis genvandt hun sit syn i 1923 gennem bønner til St. Theresa, aDen Lille Blomst“. Senere genvandt hun førligheden i løbet af et øjeblik.

3) Fra 1923 har Therese fuldstændig afholdt sig fra at spise og drikke med undtagelse af en lille indviet oblat daglig.

4) Stigmatiseringerne, Kristi hellige sår, viste sig i 1926 på Thereses hoved, bryst, hænder og fødder. Hver fredag gennemlever hun Kristi lidelseshistorie og

oplever i sit eget legeme hele hans historiske døds kamp.

5) Skønt Therese til daglig kun kender det enkle tyske sprog, som tales i hendes lille by, siger hun under sine fredagstrancer sætninger, som sproglærde har identificeret som gammel-aramæisk. På de rigtige tidspunkter i sin vision taler hun hebraisk eller græsk.

6) Efter gejstlig tilladelse har Therese flere gange været under nøje videnskabelig observation. Dr. Fritz Gerlick, redaktøren af et protestantisk tysk blad, tog til Konnersreuth for at ”afsløre den katolske svindel“, men endte med ærbødigt at skrive hendes biografi.

Som altid, hvad enten i østen eller i Vesten, var jeg ivrig efter at træffe en helgen. Jeg var derfor glad, da vort lille selskab den 16. juli ankom til den lille, mærkelige by Konnersreuth. De bayerske bønder udviste levende interesse for vor Ford automobil (som vi havde bragt med fra Amerika, og dens blandede indhold: en ung amerikaner, en ældre dame og en olivenfarvet orientaler med langt hår stoppet ind under frakkekraven.

Thereses lille rene og nette hytte med geranier blomstrende ved en primitiv brønd var desværre lukket. Naboerne og selv postbudet, som gik forbi, kunne ingen oplysning give. Regnen begyndte at falde, og mine ledsagere foreslog, at vi skulle tage afsted.

”Nej, “ sagde jeg stædigt, ”jeg bliver her, indtil jeg finder et spor, der fører til Therese . “

To timer senere sad vi stadig i vognen i den triste regn. ”Herre , “ sukkede jeg klagende, ”hvorfor førte Du mig hertil, hvis hun er forsvundet?“

En engelsktalende mand standsede ved siden af os og tilbød høfligt sin hjælp.

”Jeg ved ikke bestemt, hvor Therese er,“ sagde han, ”men hun tager ofte på besøg hos professor Franz Wutz, lærer i fremmede sprog ved universitetet i Eichstatt, firs kilometer herfra.

Næste morgen kørte vort selskab til den stille by Eichstatt. Dr. Wutz hilste os hjerteligt: ”Ja, Therese er her.“ Han sendte besked til hende om gæsterne, og snart efter kom budet tilbage med hendes svar.

”Skønt biskoppen har bedt mig om ikke at se nogen uden hans tilladelse, vil jeg gerne tage imod den Guds mand fra Indien . “

Dybt rørt over disse ord fulgte jeg efter Dr. Wutz op til dagligstuen. Therese kom straks efter ind, udstrålende en aura af fred og glæde. Hun var iført sort kjole og ulastelig hvid hovedpynt. Skønt hun da var syvogtredivåre, så hun meget yngre ud, med en barnlig friskhed og charme. Sund, velformet, munter og med røde kinder, sådan er den helgen, som ikke spiser!

Therese hilste mig med et meget blidt håndtryk. Vi strålede i tavst fællesskab, thi hver af os vidste, at den anden elskede Gud.

Dr. Wutz tilbød venligt sin tjeneste som tolk. Da vi satte os, lagde jeg mærke til, at Therese så på mig med naiv nysgerrighed; øjensynligt havde hinduer været sjældne gæster i Bayern.

”Spiser De aldrig noget?“ Jeg ønskede at høre svaret fra hendes egne læber.

”Nej, intet undtagen en oblat 2)

2)En cukaristisk mel-oblat klokken seks om morgenen.“

”Hvor stor er oblaten?“

”Den er papirstynd, på størrelse med en lille mønt.“ Hun tilføjede, ”jeg tager den

som sakramente; hvis den ikke er indviet, er jeg ude afstand til at spise den. “

”De kan dog sikkert ikke have levet af det i hele tolv år?” ”Jeg lever af Guds lys.”

Hvor enkelt hendes svar, hvor emsteinsk!

”Jeg forstår, at De indser, at energi tilflyder Deres legeme fra æteren, solen og luften.”

Et hurtigt smil lyste over hendes ansigt. ”Jeg er så glad over at vide, at De forstår, hvordan jeg lever.”

”Deres hellige liv er en daglig demonstration af den sandhed, som Kristus udtalte: ”Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår gennem Guds mund”. “ 3)

3) *Matthæus* 4.4. Menneskets legemsbatteri vedligeholdes ikke alene gennem grov føde (brød), men af vibratorisk kosmisk energi (ordet eller *Aum*). Den usynlige kraft strømmer ind i menneskelegemet gennem den forlængede marvs port. Dette sjette legemlige center findes i nakken oven over de fem rygmarvs *chakras* (sanskrit for ”hjul“ eller centre af udstrålende livskraft).

Centret ved den forlængede marv er hovedindgangen for legemets forsyning med universel livsenergi (*A um*) og er ved polaritet direkte forbundet med Kristusbevidsthedens center (*Kutastha*) i det enkelte øje mellem øjenbrynene, sædet for menneskets viljekraft. Kosmisk energi oplagres da i det syvende center i hjernen som et reservoir af uendelige muligheder. Igen viste hun glæde over min forklaring. ”Ja, sådan er det. En af grundene til, at jeg er her på jorden i dag, er for at bevise, at mennesket kan leve af Guds usynlige lys, og ikke bare af mad.”

”Kan De lære andre, hvordan man lever uden mad?”

Hun syntes lidt forskrækket. ”Det kan jeg ikke, Gud ønsker det ikke.”

Da mit blik faldt på Thereses stærke, yndefulde hænder, viste hun mig et firkantet, nylig helet sår på bagsiden af hver hånd. I hver håndflade viste hun mig et mindre, halvmåneformet sår, også nylig helet. Hvert sår gik lige igennem hånden. Synet gav mig en tydelig erindring om de store, firkantede jemsøm med halvmåneformede spidser, som stadig bruges i Orienten, men som jeg ikke mindes at have set i Vesten.

Helgeninden fortalte mig om sine ugentlige trancer. ”Som en hjælpeløs tilskuer gennemlever jeg hele Kristi lidelse.” Hver uge, fra torsdag midnat til fredag eftermiddag klokken et, springer hendes sår op og bløder; hun taber fem af sine sædvanlige 55 kilo. Skønt Therese lider intenst i sin medfølelse kærlighed, ser hun glad frem til disse ugentlige visioner af sin Herre.

Jeg forstod straks at Guds hensigt med hendes mærkelige liv er at forvisse alle kristne om den historiske sandhed af Kristi liv og korsfæstelse som beskrevet i det Ny Testamente, og på dramatisk måde at føre bevis for det stedsevarende bånd mellem den Galilæiske Mester og hans tilbedere.

Professor Wutz fortalte om nogle af sine oplevelser med helgeninden.

”En gruppe af os indbefattende Therese rejser ofte i dagevis på ture rundt i Tyskland,” fortalte han mig. ”Det er en slående kontrast - Therese spiser intet, mens vi andre får tre måltider om dagen. Hun forbliver så frisk som en rose, uberørt af træthed. Når vi andre bliver sultne og ser efter landevejskroer, ler Therese muntert. “

Professoren tilføjede nogle interessante fysiologiske detaljer: ”Da Therese ikke tager nogen føde til sig, er hendes mave skrumpet ind. Hun har ingen afføring, men hendes svedkirtler fungerer; hendes hud er altid blød og fast.”

Da vi skulle gå, udtrykte jeg over for Therese mit ønske om at være tilstede ved hendes trance.

”Ja kom dog til Konnersreuth på fredag,” sagde hun venligt. ”Biskoppen vil give Dem tilladelse. Jeg er meget glad over, at De opsøgte mig i Eichstatt.“

Therese trykkede os blidt i hånden mange gange og spadserede med os til indkørslen. Mr. Wright drejede op for bilens radio; helgeninden undersøgte den med små, begejstrede latterudbrud. Så stor en skare børn samlede der sig, at Therese måtte trække sig tilbage til huset. Vi så hende i et vindue, hvor hun kiggede ud og vinkede til os som et barn.

Gennem en samtale næste dag med to af Thereses brødre, som var meget venlige og elskværdige, fik vi at vide, at helgeninden kun sover én eller to timer hver nat. Trods de mange sår i sit legeme er hun aktiv og fuld af energi. Hun elsker fugle, passer et fiske-akvarium og arbejder ofte i sin have. Hendes korrespondance er stor; fromme katolikker skriver til hende for at bede om forbønner og helbredende velsignelser. Mange søgende er gennem hende blevet helbredt for alvorlige sygdomme.

Hendes bror Ferdinand, som var omkring treogtyve, forklarede, at Therese er i stand til ved bønner at overføre andres lidelser til sit eget legeme. Helgenindens afholdenhed fra føde daterer sig fra en gang, da hun bad om, at den strubesygdom, som plagede en ung mand fra hendes sogn, der forberedte sig til at indtræde i en hellig orden, måtte blive overført til hendes egen strube.

Torsdag eftermiddag kørte vort selskab til biskoppens hjem; han så på mine flagrende lokker med nogen forundring, men skrev beredvilligt den nødvendige tilladelse. Der var intet honorar; den regel, kirken havde indført, var simpelthen for at beskytte Therese mod tilstrømningen af tilfældige turister, som i tidligere år var kommet i tusindvis til Konnersreuth om fredagen.

Vi ankom til den lille by fredag morgen omkring halvti. Jeg lagde mærke til, at Thereses lille hytte har en afdeling med glastag for at give hende rigeligt lys. Vi var glade over at se, at dørene ikke længere var låste, men stod gæstfrit vidtåbne. Vi sluttede os til en række på omkring tyve besøgende, der alle medførte en tilladelse. Mange var kommet fra fjerne steder for at se den mystiske trance.

Therese havde bestået min første prøve i professorens hus ved sin intuitive viden om, at jeg ønskede at se hende af åndelige årsager og ikke blot for at tilfredsstille en forbigående nysgerrighed.

Min anden prøve var forbundet med den kendsgerning, at jeg, lige før jeg gik op til hendes værelse, hensatte mig i yogatrance for at komme i telepatisk og televisionær forbindelse med hende. Jeg trådte ind i værelset, som var fyldt med besøgende; hun lå på sengen iført en hvid kjole. Med Mr. Wright lige bagved mig standsede jeg lige inden for dørtærsklen, slået af ærefrygt over et mærkeligt og frygteligt syn.

Blodet flød uafbrudt i en tynd strøm på en tomme bredde fra Thereses underste øjenlåg. Hendes blik var koncentreret mod det åndelige øje i midten af panden. Det stykke klæde, som var viklet om hendes hoved, var gennemtrukket af blod fra torne kronens stigmatiseringssår. Den hvide kjole havde røde pletter over hjertet fra såret i hendes side på det sted, hvor Kristi legeme for lange tider siden havde lidt den sidste skændighed fra soldatens spydstød.

Thereses hænder var rakt frem i en moderlig, bedende gestus; hendes ansigt havde et udtryk, der på én gang var forpint og guddommeligt. Hun så tyndere ud og var på mange subtile måder forandret både i det indre og det ydre. Med let skælvende læber mumlede hun ord på et fremmed sprog til personer, der var synlige for hendes overbevidste syn.

Da jeg havde bragt mig i samklang med hende, begyndte jeg at se scenerne i hendes vision. Hun betragtede Jesus, som bar korset gennem den spottende folkemængde. 4)

4) 1 timerne forud for min ankomst havde Therese allerede været igennem mange visioner af de sidste dage i Kristi liv. Hendes trance begynder i reuel med begivenhederne efter den sidste nadver, og hendes hellige visioner ender med Jesu død på korset; eller undertiden med hans begravelse.

Pludselig løftede hun hovedet i forfærdelse: Herren var faldet sammen under den grusomme vægt. Synet forsvandt. Udmattet af sin brændende medlidenhed sank Therese tungt tilbage mod puden.

I samme øjeblik hørte jeg et højt bump bagved mig. Da jeg et sekund drejede hovedet, så jeg to mænd bære et afmægtigt legeme ud. Men da jeg lige var ved at komme ud af en dyb overbevidst tilstand, genkendte jeg ikke straks den besvime person. Igen fæstede jeg mit blik på Thereses ansigt, som var dødblegt under blodstrømmene, men nu roligt, udstrålende renhed og hellighed. Lidt senere kastede jeg et blik tilbage og så Mr. Wright stå med hånden mod kinden, hvorfra blodet dryppede.

"Dick," spurgte jeg ængsteligt, "var det dig, der faldt?"

"Ja, jeg besvime ved det rædselsvækkende syn."

"Så er det tappert af dig," sagde jeg trøstende, "at komme tilbage og se på synet igen."

Ved tanken på den tålmodigt ventende række af pilgrimme bød Mr. Wright og jeg stilfærdigt Therese farvel og forlod hendes hellige selskab. 5)

5) Et INS nyhedstelegram fra Tyskland (26. marts 1948) berettede: "En tysk landbokvinde lå denne langfredag på sin seng; hendes hoved, hænder og skuldre var mærkede af blod, hvor Kristi legeme havde blødt fra korsets nagler..."

Uddrag fra side 132- kap.12: "årene i min mesters ashram"

....Sri Yukteswars stemme dirrede af ærefrygt. "Større var han som menneske og yogi end nogen anden lærer, hvis liv jeg er kommet i berøring med."

Stille bøjede jeg mig for det velkendte billede. Min sjæl sendte sin hyldest til den uforlignelige mester, som havde velsignet mig i min spæde barndom og ledet mine skridt til denne time.

Under min gurus førerskab gik jeg gennem huset og haven. Ashram'en var stor, gammel og velbygget og var omgivet af en gård med massive søjler. Ydermurene var mosdækkede; over det flade, grå tag flagrede nogle duer, som uden videre havde taget bopæl i ashram'en. Baghaven var køn med jackfrugt, mango og pisangtræer. De øverste værelser i den to-etages bygning havde balkoner med balustrader, der på tre sider vendte ud mod gården. En rummelig sal i stueetagen med højt loft støttet af en søjlegang blev hovedsagelig anvendt, sagde mesteren, under de årlige *Durgapuja* 1)

"Durga-tilbedelse". Det bengalske års vigtigste højtid, som finder sted omkring slutningen af september og varer i ni dage. Umiddelbart efter følger den ti dages højtid *Dashahara* ("Den, der befrier for ti synder" - . tre af legemet, tre af sindet, fire aftalen). Begge *pujas* er helliget Durga, bogstaveligt "den Utilgængelige", et aspekt af den Guddommelige Moder, Shakti, en personifikation af den kvindelige skabende kraft.

festligheder. En trappe førte til Sri Yukteswars opholdsstue, hvis lille balkon

vendte ud mod gaden. Ashram'en var enkelt møbleret; alting var rent, enkelt og funktionelt. Man så flere stole, bænke og borde i vestlig stil.

Mesteren inviterede mig til at overnatte. Et aftensmåltid af grøntsager i karry blev serveret af to unge disciple, som modtog ashram træning.

"Guruji, vil De ikke nok fortælle om Deres liv." Jeg sad på hug på en stråmattede nær ved hans tigerskind. Set fra balkonen syntes de venlige stjerner ganske tæt ved.

"Mit familienavn var Priya Nath Karar. Jeg er født 2) SriYukteswar blev født den 10. maj 1855 her i Serampore, hvor min far var en velhavende forretningsmand. Han efterlod mig denne familieejendom, som nu er min ashram. Min formelle skoleuddannelse var ringe; jeg fandt den langsom og indholdsløs. Allerede som ung mand påtog jeg mig en husfaders ansvar og jeg har en datter, som nu er gift. Mine manddomsår var velsignede med Lahiri Mahasayas ledelse. Efter min hustrus død sluttede jeg mig til Swami Ordenen og fik det nye navn Sri Yukteswar Gin. 3)) *Yukteswar* betyder "forenet med Gud". *Gin* angiver en af de ti gamle Swami grene. *Sri* betyder "hellig"; det er ikke et navn, men en ærbødighedstitel.

Det er mine simple annaler."

Mesteren smilede ad mit ivrige ansigt. Som alle biografier havde hans ord givet de ydre kendsgerninger uden at afsløre den indre mand.

"Guruji, jeg ville så gerne høre nogle historier fra Deres barndom. "

"Jeg skal fortælle dig nogle - hver af dem med en morale!" Sri Yukteswar blinkede med øjnene ved sin advarsel. "Min mor søgte engang at skræmme mig med en skrækkindjagende historie om et spøgelse i et mørkt rum. Jeg gik øjeblikkelig derind og udtrykte min skuffelse over ikke at have fået øje på spøgelse. Mor fortalte mig aldrig mere rædselshistorier. Morale: Se frygten i ansigtet, og den vil aldrig mere besvære dig.

"Et andet tidligt minde er mit ønske om en grim hund, der tilhørte en nabo. Jeg holdt min familie i ånde uger igennem for at få den hund. Mine ører var døde for tilbud om kæledyr med et mere tiltalende udseende. Morale:

Tilknytning forblinder og giver genstanden for begæret en indbildt glorie af tiltrækkende egenskaber.

"En tredje historie vedrører det ungdommelige sinds evne til at formes af indtryk. Jeg hørte min mor henkaste en bemærkning: "En mand som accepterer et arbejde under en anden, er en slave." Dette indtryk fæstnede sig så uudsletteligt hos mig, at jeg selv efter mit giftermål afslog alle stillinger. Jeg klarede udgifterne ved at investere familie-formuen i jord. Morale: Børns sensitive ører bør belæres af gode og positive tanker. Deres tidlige forestillinger ætsets dybt ind."

Mesteren faldt hen i rolig tavshed. Ved midnat førte han mig til en smal briks. Jeg sov sødt og fast den første nat under min gurus tag.

Sri Yukteswar valgte den følgende morgen til at indvie mig i *Kriya Yoga*. Jeg havde allerede lært teknikken af to af Lahiri Mahasayas disciple - min far og min lærer, Swami Kebalananda. Men min mester besad en forvandlende kraft; ved hans berøring vældede et stort lys ind over mit væsen, som utallige soles samtidige glans. En flodbølge af usigelig lyksalighed oversvømmede mit hjerte til dets inderste kerne.

Det var sent på eftermiddagen den følgende dag, før jeg kunne få mig selv til at forlade ashram'en.

"Du vil vende tilbage om en måned." Min ankomst til mit hjem i Calcutta bragte opfyldelsen af mesterens forudsigelse. Ingen af mine slægtninge kom med spydige

bemærkninger om den ”højtflyvende fugl“s tilbagevenden, som jeg havde frygtet.

Jeg gik op til mit lille kvistværelse og kastede kærlige blikke på det som på et levende væsen. ”Du har været vidne til mine meditationer og til min *sadhanas* tårer og storme. Nu har jeg nået havnen hos min guddommelige lærer.“

”Min søn, jeg er lykkelig på både dine og mine vegne.“ Far og jeg sad sammen i aftenstilheden. ”Du har fundet din guru, ligesom jeg engang på mirakuløs vis fandt min egen. Lahiri Mahasaya holder sin hellige hånd over vore liv. Din mester har vist sig ikke at være en utilgængelig hellig mand i Himalaya, men en nær-boende. Mine bønner er blevet besvaret: Du er ikke blevet fjernet for bestandig fra mig i din søgen efter Gud.“

Far var også glad over, at mine formelle studier skulle genoptages, og arrangerede det fornødne. Næste dag blev jeg indskrevet på det nærliggende Scottish Church College i Calcutta.

Lykkelige måneder fløj afsted. Mine læsere har utvivlsomt gjort den skarpsindige formodning, at jeg ikke sås ofte i college-klasseværelserne. Serampore ashram'en var for uimodståeligt tillokkende. Mesteren accepterede mit stadige nærvær uden kommentarer. Til min lettelse omtalte han sjældent lærdommens haller. Skønt det var klart for alle, at jeg ikke var skabt til at studere, lykkedes det mig fra tid til anden at opnå minimums-points for at bestå.

Det daglige liv i ashram'en forløb roligt og med få variationer. Min guru vågnede før dag gry. Liggende, eller sommetider siddende på sengen, indtrådte han i en tilstand af *samadhi*. 4) 4) Direkte oversat ”at føre sammen“. *Samadhier* en lyksalig overbevidst tilstand, i hvilken yogien oplever identiteten af den individualiserede sjæl med den Kosmiske Ånd.

Det var den letteste sag af verden at opdage, hvornår mesteren var vågnet: pludselig ophør af vældig snorken. 5) 5) Snorken er ifølge fysiologerne et tegn på fuldkommen afslappelse.

Et suk eller to; måske en bevægelse af kroppen. Så en lydløs tilstand uden åndedræt: han var i dyb yogalykke.

Der fulgte ingen morgenmad; først kom en lang spadseretur ved Ganges. Disse morgenture med min guru - hvor virkelige og levende står de ikke stadig for mig! Jeg genkalder mig med lethed mindet, og befinder mig ofte ved hans side. Den tidlige sol varmer floden; hans stemme klinger rigt af visdommens ægthed.

Et bad, så middagsmad. Dennes omhyggelige tilberedelse efter mesterens daglige forskrifter var de unge disciples hverv. Min guru var vegetarianer. Men før han aflagde munkeløftet, havde han spist æg og fisk. Hans råd til sine elever var at følge en hvilken som helst enkel diæt, som passede for ens konstitution.

Mesteren spiste kun lidt; ofte ris farvet med gurkemejerod, rødbedesaft eller spinat, og med lidt bøffel *ghee* eller smeltet smør over. En anden dag kunne han spise linse-dhal eller *channa* 6)

6) *Dhal* er en tyk suppe lavet af flækkede ærter eller andre bælgfrugter. *Channa* er en ost, der laves af nyligt sammenløben mælk (yoghurt), ofte skåret i firkanter og serveret med karry og kartofler karry med grøntsager. Til dessert mango-frugter og appelsiner med risbudding, eller jackfrugt-saft.

Om eftermiddagen kom der gæster, en stadig strøm vældede ind i den stille ashram fra verden udenfor. Min guru modtog alle med høflighed og venlighed. **En mester - en der har erkendt sig selv som den allestedsnærværende Sjæl og ikke som legemet eller egoet - ser en slående lighed i alle mennesker.**

Hellige mænds uvildighed har rod i visdom. De er ikke længere under indflydelse

af *mayas* skiftende ansigter, ikke længere underlagt sympatier og antipatier, som forvirrer uoplyste menneskers dømmekraft. Sri Yukteswar viste intet særligt hensyn til dem, der havde magt, rigdom eller dannelse, ej heller overså han andre på grund af deres fattigdom eller manglende kundskaber. Han kunne lytte ærbødigt til sandhedsord fra et barn, og lejlighedsvis kunne han åbenlyst ignorere en indbildsk pundit.

Klokken otte var der aftensmad, og undertiden blev nogle af gæsterne hængende til denne. Min guru ville ikke trække sig tilbage for at spise alene; ingen forlod hans ashram sulten eller utilfredsstillt. Sri Yukteswar var aldrig i vildrede, aldrig bestyrtet over uventede gæster; under hans opfindsomme ledelse kunne disciplene forvandle et sparsomt forråd til en banket. Dog var han økonomisk, hans beskedne midler rakte langt. "Hav det behageligt inden for din pengepungs evner," sagde han ofte. "Ekstravagance vil bringe dig ubehag." Hvad enten det gjaldt detaljer i ashram-husholdningen eller bygnings- og reparationsarbejde eller andre praktiske spørgsmål, udviste mesteren en skabende ånds originalitet.

De rolige aftentimer bragte ofte samtaler med min guru: tidløse skatte. Enhver af hans udtalelser var mejslet i vis-dom. Hans udtryksmåde udmærkedes af sublim selvtillid: den var enestående. Han talte som ingen anden jeg har hørt. Hans tanker blev vejret på en fintmærkende kritisk vægt, før han iklædte dem talens klædebon. Sandhedens væsen, som er altgennemtrængende og endog har et fysiologisk aspekt, strømmede som en sjælens udsondring fra ham. Jeg var mig altid bevidst, at jeg stod over for en levende manifestation af Gud. Hans guddommeligheds vægt bøjede automatisk mit hoved for ham.

Hvis gæster opdagede, at Sri Yukteswar var ved at blive fuldstændig optaget af det Uendelige, drog han dem hurtigt ind i samtale. Han var ude af stand til at stille sig an eller prale med sin indre tilbagetrækning fra verden. Da han altid var ét med Herren, behøvede han ingen særskilt tid til at sætte sig i forbindelse med Ham. En mester, som er nået til erkendelse af Selvet, har allerede lagt meditationens trappetrin bag sig. "Blomsten falder, når frugten kommer frem." Men hellige mænd holder ofte fast ved åndelige former for at sætte et eksempel for deres disciple.

Når midnat nærmede sig, kunne min guru slumre ind med et barns naturlighed. Der var intet besvær med at gå i seng. Ofte lagde han sig uden så meget som en pude på en smal sovesofa, som dannede baggrunden for hans sædvanlige siddeplads på tigterskindet.

Ikke sjældent havde vi filosofiske diskussioner, der varede hele natten; enhver discipel kunne fremkalde en sådan ved sin interesses intensitet. Så følte jeg ingen træthed, ingen trang til søvn; mesterens levende ord var tilstrækkeligt. "Ah, det er morgen! Lad os gå tur ved Ganges." Således endte mange af mine natlige opbyggelsesstunder.

Mine første måneder hos Sri Yukteswar kulminerede i en nyttig lektion: "Hvordan man overlister en moskito." Hjemme brugte min familie altid moskitonet om natten. Jeg var bestyrtet over at opdage, at denne kloge skik snarere blev betragtet som en uskik i Serampore ashram'en, skønt insekterne havde taget fuldt ophold der. Jeg blev bidt fra hoved til fod. Min guru fik medlidenhed med mig.

"Køb dig et net, og også ét til mig." Han tilføjede leende:

"Hvis du kun køber ét til dig selv, vil alle moskitoerne koncentrere sig om mig!"

Jeg var mere end taknemmelig over at adlyde. Hver nat, som jeg tilbragte i Serampore, bad min guru mig om at arrangere moskitonettene ved sengetid.

En aften, da en sky af moskitoer omgav os, undlod mesteren at give sine sædvanlige instruktioner. Jeg lyttede nervøst til insekternes forberedende summen. Da jeg gik i seng, sendte jeg en forsonende bøn i deres retning. En halv time senere hostede jeg demonstrativt for at tiltrække min gurus opmærksomhed. Jeg troede, jeg skulle blive vanvittig over stikkene og især over den syngende brummen, hvormed *moskitoerne fejrede deres blodtørstige ritualer*.

Ingen bevægelse til svar fra mesteren; jeg nærmede mig ham forsigtigt. Han åndede ikke. Det var første gang, jeg så ham i yoga-trance; det fyldte mig med forfærdelse.

"Hans hjerte må have svigtet!" Jeg anbragte et spejl under hans næse; ingen damp fra åndedrættet viste sig. For at være helt sikker lukkede jeg i flere minutter hans mund og næse med mine fingre. Hans legeme var koldt og ubevægeligt. Fortumlet vendte jeg mig mod døren for at tilkalde hjælp.

"Nå, så du er en spirende eksperimentator! Min stakkels næse!" Mesterens stemme rystede af latter. "Hvorfor går du ikke i seng? Skal hele verden forandres for din skyld? Du skal forandre dig selv og aflægge moskito-bevidstheden."

Ydmygt vendte jeg tilbage til min seng. Ikke ét insekt vovede sig nær. Jeg forstod, at min guru tidligere kun var gået med til nettene for at glæde mig; han havde ikke nærret nogen frygt for moskitoerne. Han kunne forhindre dem i at bide ved hjælp af sin yogakraft....

For øvrig en ganske ukjent «gullgrube» fra forrige århundre:

les også: **Röster i mörkret : mitt liv som medium av Leslie Flint.**

Tekst/lyd versjon [svensk-oversatt](#) (+[lyd](#)) av den [engelske org.utg.](#) fra 1971 :

her det ydmyke
medium
Adelmavay som
formidlet
mange bøker
sist på
1800tallet i
ungarn - en bok
oversatt -klikk
bildet- eng&[no](#)

